

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

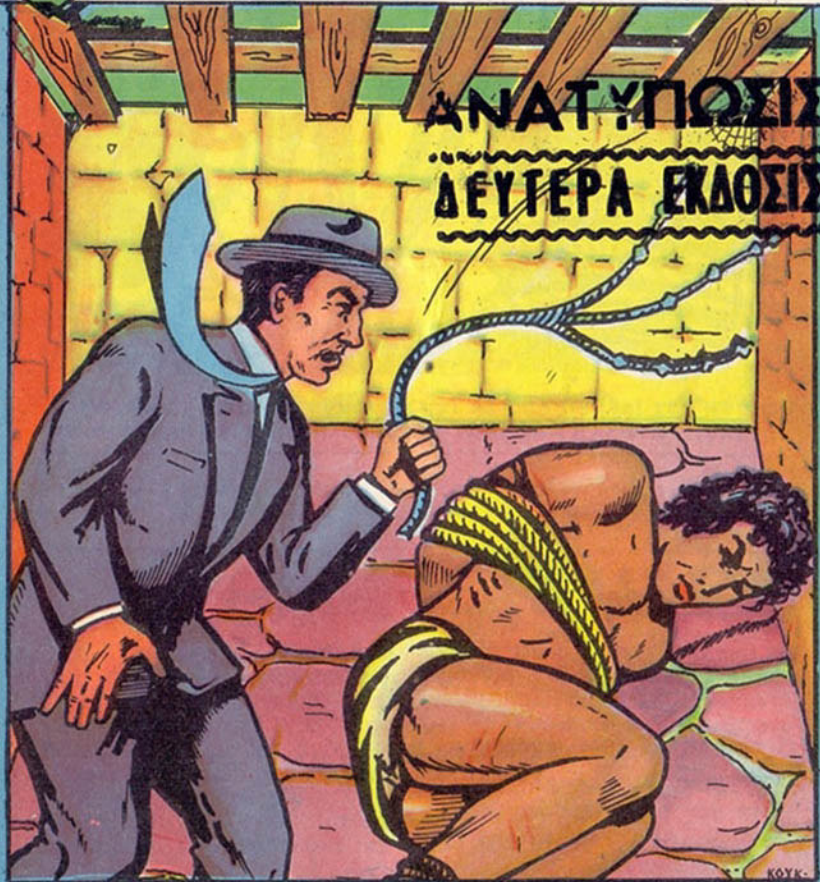
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ - Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
49

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο φοβερός ‘Αρχηγάνγκστερ και οί δυό βοηθοί του κάνουν αφάνταστα βασανιστήρια σὸν μελαψὸ ‘Ελληνα γίγαντα.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ
ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Γκαοῦρ καὶ ὁ Ποκοπικό, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴ Ζούγκλα, μπαίνουν λαθρεπιβάτες καὶ κρύβονται στὸ ἀμπάρι ἑνὸς μεγάλου φορτηγοῦ καραβιοῦ...

Ἀνακαλύπονται ὅμως ἐξ αἰτίας τοῦ νάνου ποὺ μεθάει πίνοντας ἓνα βαρελάκι κο-

νιάκ. Καὶ ἡ Ἀστυνομία τοῦ λιμανιοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης τοὺς συλλαμβάνει.

‘Ο Ποκοπικό καταδικάζεται σὲ τρεῖς μῆνες φυλάκισι. ‘Ο Γκαοῦρ ὅμως, ποὺ ἔφερε ἀντίστασι στὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου καὶ στοὺς Ἀστυνομικούς,

τρώνει τρία δλόκληρα χρόνια φυλακή...(*)).

“Ετσι κλείνονται και οι δυο μέσα στο ίδιο κελλί. Και ο νάνος κυττάζοντας μελαγχολικά έξω από το σιδερόφρακτο στενό παράθυρο, αναστενάζει σπαραξικάρδια και άπαγγέλλει με καμάρι :

“Εμένα μου τό εἶπανε

άνθρώποι με πατέντες :

πώς τῆς «Ψειρούς» τὰ σίδερα
εἶναι γιά τούς . . . λεβέντες

...
“Ομως με τη δίκη που γίνηκε, ή Άστυνομία έμαθε τὰ δνόματα τοῦ Γκαούρ καί τοῦ Ποκοπίκο.

“Ετσι, σάν κάποτε έφθασαν στή Νέα “Υόρκη δυό γράμματα, τούς τὰ στέλνουν στή φυλακή.

Τό ένα εἶναι γιά τόν μελαψό γίγαντα. Τό άλλο γιά τόν κωμικοτραγικό νάνο...

Στόν Γκαούρ γράφει ή Τζέιν. Στόν Ποκοπίκο ή Χουχού...

“Ο γιγαντόσωμος “Ελληνας φαντάζεται πώς τό γράμμα θά εἶναι ἀπό τήν αγαπημένη του Ταταμπού. Καί σχίζοντάς το με θιάσι καί λαχτάρα, κάνει νά τό διαβάσῃ...

“Ομως με τήν πρώτη ματιά που ρίχνει, θυμάται πώς... δέν

ξέρει γράμματα! Καί τό προτείνει στό νάνο :

— Διάβάσέ το μου γρήγορα! τοῦ λέει διατακτικά.

“Ο Ποκοπίκο δέν τό παίρνει:

— “Αν εἶσαι καί παπᾶς, με τήν ἀράδα σου θά πᾶς, τοῦ κάνει. Κατά πρῶτον, θά διαβάσω τή δικιά μου ραθασάρα. Καί κατά δεύτερον τό δικό σου ραθασάκι!

“Αμέσως, ἀρχίζει μεγαλόφωνα νά διαβάσῃ τό γράμμα τῆς «Μαύρης γόησας» τῆς Ζούγκλας :

“Αξιολάτρευτε Ποκοπίκο μου :

»“Αφ’ ἥς στιγμῆς ξεκουμπίστηκες ἐκ τῆς Ζουγκλός, κλαίω καί οδέρνομαι. Τό αὐτό ἐπιθυμῶ καί δι’ ὑμᾶς!... Καθότι ἄνευ ἐσύ, ή Ζούγκλα ἔρημος καί σκοτεινώδης!..

»Ωιμέ, “Αντρακλά μου!... Σέ ἐνθυμοῦμαι πολλάκις φοράκις καί κλαίω ὥσπερ νά καθαρίζω κρεμμύδια Βατικιώτικα!

»Διατί, γλύκα μου, θόσκεϊς τόσον μακράν; “Ελθέ θλάξ εἰς τήν ἀγκάλην μου! “Ελθέ πού τρομάρα νά σοῦρῃθ, χρυσό μου! “Ελθέ πού κακοχρόνο νάχῃς, αγαπημένε μου!

Μάτς—μούτς

“Η Χουχούκα σου».

“Ο Γκαούρ δέν μπορεῖ νά μὴ χαμογελάσῃ. Καί ὁ νάνος παρεξηγιέται :

— Γιατί γελάς, κύριε Μαντράχαλε; Λές, δηλαδή, τό δικό σου ραθασάκι νᾶναι καλύτερο; Γιά φέροτο νά τό διαβάσω...

Καί παίρνοντας τό γράμμα

(*) Διάβασε τό πρῶτο αὐτοτελές μέρος τῆς περιπετείας στό προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 48 πού ἔχει τόν τίτλο : «ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ».

της Τζέιν, τὸ ἀνοίγει καὶ ἀρ-
χίζει νὰ διαβάξῃ :

« Ἀγαπητὲ Γκαούρ :

» Δὲν ξέρω ἀν αὐτὸ τὸ γράμ-
μα μου θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ
φθάσῃ στὰ χέρια σου... Ἄν
φτάσῃ ὅμως, θὰ μάθῃς πολ-
λὰ πράγματα πού σ' ἐνδιαφέ-
ρουν...

» Ἀκουσε λοιπόν: Ἀπὸ τὴν
ἡμέρα πού σέ ἄρπαξαν ἀπὸ
τὴ Ζούγκλα, ἡ «προκομένη»
σου ἡ Ταταμπού δὲν στάθηκε
καθόλου φρόνιμη. Ἐχει ξε-
μυαλιστῇ μὲ τὸν Μάξ Ἀρλαν
καὶ μέρα-νύχτα μαζί θρίσκον-
ται. Ἐχουν ἀποφασίσει μάλι-

στα καὶ νὰ παντρευτοῦν...».

Ὁ Γκαούρ διακόπτει τὸ νᾶ-
νο φωνάζοντας :

— Ψέμματα! Ἡ Ταταμπού
εἶναι Ἑλληνίδα. Δὲν μπορεῖ
ποτὲ νὰ φερθῇ ἔτσι!...

— Κι' ἐγὼ τί φταίω; τὸν ρω-
τάει ὁ Ποκοπίκο. Ἔτσι γρά-
φει, ἔτσι διαβάξω...

Καὶ συνεχίζει τὸ διάβασμα:

« Ξέρω, Γκαούρ, πὼς αὐτὰ
πού σοῦ γράφω θὰ σοῦ φανού-
νε ἀπίστευτα! Καὶ θὰ νομίσης
πὼς θέλω νὰ συκοφαντήσω
τὴν πολυαγαπημένη σου συν-
τρόφισσα... Ὅμως μέσα στὸν
ἴδιο αὐτὸν φάκελλο θὰ θρῆς

ΕΥΚ.
ΛΕΩΙ

Ἡ Ταταμπού φωνάζει ἄγρια στὴ Τζέιν :

— Κακοῦργα Λευκὴ ! Ξέρω καλὰ τώρα τὰ ἐγκλήματά σου!..

κάτι πού θά σέ κάνη νά πιστέψης πώς δέν σοῦ γράφω παρὰ τὴν ἀλήθεια καὶ μονάχα τὴν ἀλήθεια!...

Μέ πολλοὺς χαιρετισμοὺς Τζέιν».

Ὁ νᾶνος τραβάει ἀμέσως ἀπὸ τὸ φάκελλο κ' ἓνα διπλὸ μένο ἀδιάβροχο χαρτί. Τὸ ξεδιπλώνει:

— Μπά! κάνει μὲ ἀπορία. Μιά φωτογραφία εἶναι! Γιά νά 'δοῦμε...

Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει γίνετ' ἔξω φρενῶν:

— Τὴν πρόστιχη! Τὴν τιποτένια! φωνάζει. Ἀκοὺς ἐκεῖ: Νάχη καλύτερα τὸ Μαξαράκι ἀπὸ... μένα!...

Ὁ Γκαοὺρ τοῦ ἀρπάξει ἀμέσως τὴ φωτογραφία καὶ τὴ φέρνει γρήγορα μπροστὰ στὰ μάτια του. Τὴν κυττάζει μὲ ἀγωνία:

— Ἐν τάξει! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Γιά νὰ διαβάσῃ κανεὶς μιὰ... φωτογραφία δέν χρειάζεται νά ξέρη γράμματα!

Καὶ νὰ τί βλέπει: Ἡ Ταταμποὺ καὶ ὁ Μάξ Ἀρλαν θρῖσκονται ἀγκαλιασμένοι. Σὰ νᾶναι ἔτοιμοι νά φιληθοῦνε!...

Καταλαβαίνετε ὅλοι, βέβαια τί εἶχε συμβῆ. Ἡ Τζέιν ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ τοχοδιώκτη. Ἔτσι, μόλις ἡ Τᾶταμποὺ ἄκουσε πὼς ὁ Γκαοὺρ σκοτώθηκε, ἔγειρε — ὅπως εἶδαμε—γιά νά σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη. Ὁμως ὁ Μάξ Ἀρλαν πρόφθασε νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του. Γιά νὰ τὴ συγκρατήσῃ...

Κι αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἡ Τζέιν τράβηξε μιὰ πλάκα μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή πού ἐπίτηδες εἶχε πάρει μαζί της. Νά πὼς εἶχε θυγῇ αὐτὴ ἡ φωτογραφία...

Μὰ ὁ Γκαοὺρ, βέβαια, δέν τὰ ξέρει ὅλ' αὐτά. Οὐτε καὶ μπορεῖ νὰ τὰ φαντασθῇ.

Ἔτσι γίνεται πῦρ καὶ μανία! Τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του καὶ μουγγρίζει σὰ λαθωμένο θηρίο:

— Θά σπάσω τὰ σίδερα τοῦ κελλιού! Δέν μπορῶ νά ἱερίμνω τρία χρόνια! Θέλω νά λευτερωθῶ τώρα! Νά τρέξω στὴ Ζούγκλα νά σπαράξω μὲ τὰ χέρια μου τὸν Μάξ Ἀρλαν!...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, μαλακώνοντας τὴ φωνή του, ρωτᾷ εἰ τὸ νᾶνο:

— Πέσ' μου, Ποκοπικό; Δέν θέλω νά μείνω ἄλλο στὴ φυλακή. Τί πρέπει νά κάνω;

— Νά υποβάλῃς τὴν... παραιτήσί σου! τ' ἀποκρίνετ' ἐκεῖνος.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει μανιάσει. Δοκιμάζει τώρα νά σπάσῃ τὰ χοντρά σίδερα τοῦ μικροῦ τετραγωνοῦ παραθύρου τοῦ κελλιού του. Τὰ λυγίζει. Μὰ τίποτα περισσότερο δέν καταφέρνει.

Ὁ Ποκοπικό τὸν συμβουλεύει ὁσοδρά :

— Μὴν ἐπιμένεις, ἀδερφέ μου. Τὰ σίδερα αὐτά εἶναι πολὺ χοντρά! Οὐτ' ἐγὼ δέν μπορῶ νὰ τὰ σπάσω!

Ὁ Γκαοὺρ ὁμως συνεχίζει τὴν προσπάθειά του. Καὶ ὁ νᾶνος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Μόλις θά καταφέρεις νά τ'α σπάσης, τοῦ λέει, ξέρεις τί πρέπει νά κάνης;

— Τί;

— Πέντ' ἔξη μῆνες αὐστηρή δίαιτα γιά ν' ἀδυνατίσης! Μά δέν γλέπεις μωρὲ Μαντράχαλε, πῶς τὸ παραθυράκι τυγχάνει στενὸ καὶ δέν χωρᾶς νά θῆς;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας καταλαβαίνει ὅτι ὁ νᾶνος ἔχει δικη. Καὶ ἐγκαταλείπει τὴν προσταθειά του νά σπάοι τὰ σιδερά...

Ἔτσι, θέλοντας καὶ μὴ μένει μέσα στὸ κελλί, φυσῶντας καὶ ξεφυσῶντας ἀπὸ τὸ κακὸ του...

.....
Σὲ τρεῖς μῆνες ἡ θάρεια σιδερένια πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἀνοίγει. Ἐνας ὀπλισμένος φύλακας λέει στὸν Ποκοπικό:

— Ἡ δική σου ποιηὴ τέλειωσέ!... Εἶσαι λεύτερος νά φύγης!...

— Ἀδύνατον! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Δὲν παγαίνω πουθενά! Μὲ προστατεύει τὸ... Ἐνοικιστάσιο!

Ἔτσι, ἀναγκάζονται νά τὸν πετάξουν μὲ τὶς κλωτσιές!

Κι ὅταν ὁ Ποκοπικό θρίσκει μονάχος ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Ἐγὼ κι ὁ Μαντράχαλος δέν εἶναι σωστὸ νά χωρίσουμε! Κάτι πρέπει νά σκεφτῶ... Κάτι πρέπει νά κάνω...

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Τὴν ἄλλη μέρα ξημερώνει Κυριακὴ. Συγγενεῖς φίλοι καὶ γνωστοὶ τῶν φυλακισμένων ἔρχονται νά τοὺς ἐπισκεφθοῦν.

Ὁ Γκαοὺρ περιμένει μὲ χαρὰ τὸν Ποκοπικό. Κανέναν ἄλλον δέν ἔχει στὴν Ἀμερικὴ. Μά ὁ νᾶνος δέν φαίνεται πουθενά...

Ἔρχονται ὅμως νά τὸν ἐπισκεφθοῦν τρεῖς ἀγνωστοὶ ἄντρες. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι ἄγρια, ἀπαίσια, ἐγκληματικά.

Ὁ πιὸ μεγάλος στὴν ἡλικία ἀπὸ τοὺς τρεῖς, λέει σιγὰ στὸ μελαψὸ γίγαντα:

— Μάθαμε πῶς θρίσκεσαι ἐδῶ στὴ Φυλακὴ γιά τρία χρόνια... Μάθαμε ἀκόμα πῶς θέλεις πολὺ νά δραπετέψης γιά νά ξαναγυρίσης στὴ Ζούγκλα... Ἐμεῖς λοιπὸν,μποροῦμε νά σέ βοηθήσουμε νά φύγης, μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ δῶ μέσα. Γι' αὐτὸ ἤρθαμε...

Τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ Γκαοὺρ φωτίζονται:

— Εὐχαριστῶ! ψιθυρίζει. Μά πῶς μπορεῖ νά γίνη αὐτό;

Κ' οἱ τρεῖς ἀγνωστοὶ, μαζὶ τώρα, τὸν διαβεβαιώνουν:

— Μεῖνε ἡσυχος!... Τὸ πολὺ - πολὺ σὲ μιὰ ὁδομάδα θάσαι λεύτερος!...

Καὶ πραγματικά: Τὴν ἄλλη Κυριακὴ οἱ τρεῖς ἀποκρουστικοὶ καὶ μυστηριώδεις ἐπισκέπται ξανάρχονται. Τοῦ βάζουν στὸ χέρι μὲ τρόπο ἓνα ἀντικλεῖδι:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, τοῦ λένε, θ' ἀνοίξης μ' αὐτὸ

τὴν πόρτα τοῦ κελλιού σου... Ἐμεῖς θὰ θρῖσκόμαστε ἀπ' ἐξω... Θὰ σὲ περιμένουμε μ' ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο... Ἀπ' τὴν ψηλὴ μάντρα θὰ σοῦχουμε πετάξει ἕνα χοντρὸ σχοινί. Ἀπ' αὐτὸ θὰ πιαστῇς ν' ἀνεβῇς ἐπάνω...

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Τῇ στιγμή πού τὸ μεγάλο ρολοῖ τῆς φυλακῆς χτυπάει με σάνυχτα, ὁ Γκαοὺρ ξεκλειδώνει καὶ ἀνοίγει ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ κελλιού του... Βγαίνει μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ προαύλιο... Βρίσκει τὸ χοντρὸ σχοινί πού τοῦ εἶχαν πετάξει... Πιάνεται γερὰ ἀπ' αὐτό... Σκαρφαλώνει ψηλὰ στὸν τοῖχο. Πηδαίει ἔξω. Καὶ τρέχοντας φθάνει καὶ μπαίνει στὸ μαῦρο αὐτοκίνητο...

Στὸ μεταξύ οἱ φύλακες βλέπουν τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κελλιού του καὶ καταλαβαίνουν τὴ δραπέτευσι... Τὸν κυνηγᾶνε... Βγαίνουν κι αὐτοὶ ἔξω.

Οἱ ἄγνωστοι σωτῆρες εἶναι τρεῖς: Ὁ ἕνας κάθεται στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ ἄλλος πλάι του. Καὶ ὁ τρίτος — ὁ Ἀρχηγός — πυροβολεῖ μὲ αὐτόματο ἐπαναληπτικὸ τοὺς φύλακες...

Σκοτώνει πέντ' ἔξη ἀπ' αὐτοὺς. Καὶ ἀμέσως φωνάζει ὁσο πὶο δυνατὰ μπορεῖ:

— Πίσω σκυλιάσα!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ... Γκαοὺρ! Ὅποιος τὰ θάζει μαζί μου, πεθαίνει!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξευεύεται πού τὸν ἀκούει. Ὁ

μῶς ὁ νοὺς του δὲν πηγαίνει στὸ κακό.

Στὸ μεταξύ τὸ αὐτοκίνητο ἔχει προχωρήσει πολὺ. Τρέχει καὶ ἀπομακρύνεται σίγουρο πιά...

ΑΣΧΗΜΟ ΜΠΛΕΞΙΜΟ!

Δὲν ἔχει περάσει οὔτε μισὴ ὥρα ἀπὸ τὰ παραπάνω δραματικά γεγονότα...

Τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο φρενάρει ἀπτότομα μπροστὰ στὴν εἴσοδο μιᾶς ἐρημικῆς θύλλας. Καὶ ὅλοι μαζί μπαίνουν διαστικοὶ μέσα...

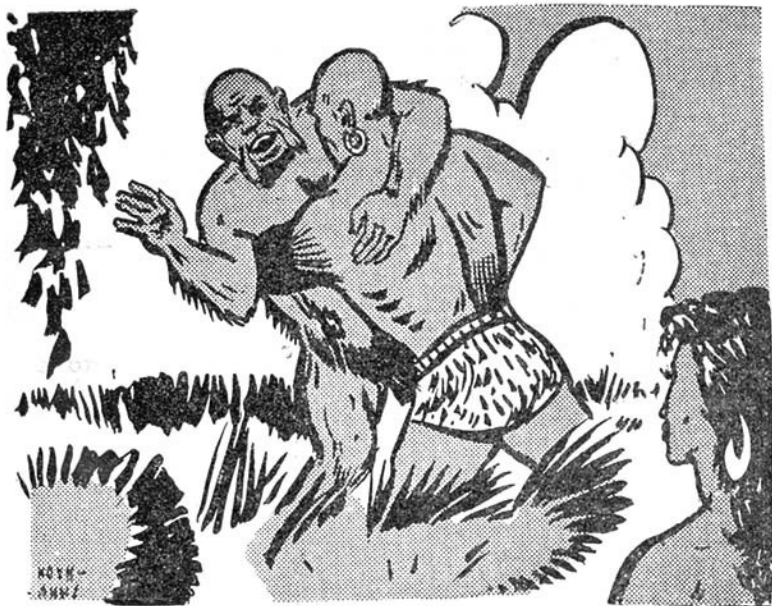
Οἱ «σωτῆρες» κάνουν χίλιες δυὸ περιποιήσεις στὸν Γκαοὺρ. Τοῦ σερβίρουν ἀκόμα καὶ τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ πιότα...

Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἀγγίζει τίποτα.

— Σὰς εὐχαριστῶ! τοὺς λέει. Ποτέ δὲν θὰ ξεχάσω καὶ πάντα θὰ σὰς εὐγνωμονῶ γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ πού μοῦ κάνατε, μὲ κίνδυνο μάλιστα τῆς ζωῆς σας!... Ὅμως τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω...

Ὁ πὶο μεγάλος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀγνώστους λέγεται Τόμ. Κι' αὐτὸς τοῦ λέει, καγχάζοντας:

— Χό, χό, χό!... Βρὲ μπάς καὶ νόμισες, λεβέντη μου πῶς σε σῶσαμε γιὰ τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια; Ἀμ, ὄχι, βέβαια... Σὲ θγάλαμε ἀπὸ τὴ Φυλακὴ γιατί σὲ χρειάζομαστε... Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα θὰ μένης μαζί μας. Θὰ μὰς βοηθήσης κι' ἐσύ, ὅπως σὲ βοηθήσαμε κι' ἐμεῖς...

**‘Ο γοριλάνθρωπος Ντγκμπούχ και ὁ Γιαχάμπα μονομαχοῦν
 με ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία Ἡ Ταταμπού παρακελευ-
 δεῖ τρομοκρατημένη...**

— Τί βοήθεια; κάνει χαμένα
 ὁ Γκαούρ.

— Εἴμαστε γκάνγκστερς !
 τοῦ λένε κοφτά. Κάνουμε γε-
 ρές δουλειές!... Εἶσαι δυνα-
 τὸς καὶ ἀτρόμητος! Θὰ μᾶς
 φανῆς χρήσιμος. Καὶ θάχης,
 θέβαια, κι' ἐσὺ τὸ μερτικό
 σου!...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἀ-
 γριεύει τώρα.

— Ἐγὼ εἶμαι Ἕλληνας !
 μουγγρίζει. Κακοῦργος δὲν
 θὰ γίνω ποτέ!...

Καὶ γυρίζοντάς τους με πε-

ριφρόνησι τὴ ράχι, προχωρεῖ
 νὰ φύγῃ.

‘Ο Τόμ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ
 τὸ μπράτσο :

— Ἄν φύγῃς, εἶσαι χαμέ-
 νος! τοῦ κάνει. Θυμᾶσαι ὅ-
 ταν σκότωσα μὲ τὸ αὐτόματο
 τοὺς φύλακες τί φώναξα; «Πί-
 σω σκυλιά! Ἐγὼ εἶμαι ὁ
 Γκαούρ! Ὅποιος τὰ θάζει
 μαζί μου πεθαίνει!».

»Εἶσι ἡ Ἀστυνομία πι-
 στεύει τώρα πῶς ἐσὺ δολοφώ-
 ησες τοὺς φύλακες... Ἄν,
 λοιπόν, σὲ παραδώσουμε, θὰ

καταδικαστής, σίγουρα, σὲ θάνατο! Καὶ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξαναγυρίσης στὴν ἀγαπημένη σου Ζούγκλα!...

»Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο ποῦ-χεις νὰ κάνης, εἶναι νὰ μείνῃς μαζί μας. Νὰ μᾶς βοηθήσης... "Ὁχι γιὰ πάντα: "Ἐνα χρόνο μονάχα... "Υστερα θὰ καταφέρουμε μὲ ψεύτικο ὄνομα νὰ σὲ μπαρκάρουμε σ' ἕνα καράβι... Καὶ νὰ πᾶς ὅπου θέλεις νὰ πᾶς!

Ὁ δυστυχισμένος Γκαούρ βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει θαθεῖα, συλλογισμένος. Ποιὸς ξέρει τί νὰ σκέπτεται. "Ίσως τὴν ἀπιστὴ συντρόφισσά του: τὴν πανώρια Ταταμπού... "Ίσως τὸν Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη ποὺ τόλμησε νὰ προσβά-λῃ τὴν τιμὴ του...

"Ὡσπου τέλος, σωριάζεται βαρὺς σὲ μιὰ καρέκλα, μουρμουρίζοντας :

— Θὰ μείνω!... Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Θὰ σᾶς βοηθήσω ἕνα χρόνο... "Ὁμως ὕστερα θὰ μ' ἀφήσετε λεύτερο : Νὰ ξαναγυρίσω στὴ Ζούγκλα.

"Ἔτσι, κλείνεται ἐκθιαστικὰ ἢ συμφωνίᾳ.

Ὁ ἀρχικάνγκστερ Τόμ, μὲ τοὺς δυὸ βοηθοὺς του, προσλαμβάνουν στὴ συμμορία τὸν Γκαούρ. Θὰ κάνουν μαζί: κλοπές, ληστείες, φό-νους!...

ΑΤΥΧΙΑ ΣΤΗΝ ΑΤΥΧΙΑ!

Καιρὸς εἶναι τώρα ν' ἀφή-σουμε τοὺς γκάνγκστερ καὶ

τὸν μελαψὸ γίγαντα...

"Ἀς παρακολουθήσουμε τὸν Ποκοπικό ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δεσμοφύλακες τὸν πετᾶνε μὲ τὶς κλωτσιές ἔξω ἀπὸ τὴ Φυλακὴ...

"Ἔτσι, ὁ νᾶνος ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ. Καὶ ἀρχίζει νὰ περιφέρεται ἄσκοπα στοὺς ἀπέραντους καὶ πολυθόρυβους δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ ἄμοιρος στίβει τὴν κε-φάλα του σὰν λεμονόκουπα. Θέλει νὰ θρῆ τρόπο νὰ ξανα-μπῇ στὴ Φυλακὴ. Τοῦ εἶναι ἀ-δύνατο νὰ ζήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν Γκαούρ.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀν-τικρῶζει μπροστὰ του τὴν ἀ-στραφτερὴ θιτρίνα ἐνὸς μεγα-λου καὶ πλοῦσιου χρυσοχοί-ου. Πλάι σ' αὐτὸ κτίζεται ἕ-νας θεόρατος οὐρανοξύστης μὲ ἀμέτρητα πατώματα!

Ἐξωτερικὰ πρόχειρα ἀσαν-σέρ ἀνεβοκατεβαίνουν στὴν πρόσοψι τοῦ κτιρίου. Μεταφέ-ρουν ἐπάνω λάσπες, τοῦβλα, τσιμέντα, σίδερα καὶ κάθε λογῆς ὕλικά.

Ὁ Ποκοπικό παίρνει γρή-γορα τὴν ἀπόφασί του: Ἀρ-πάξει ἀπὸ κάτω δυὸ τοῦβλα. Τὰ πετᾶει μὲ φόρα καὶ κάνει κομμάτια τὸ κρύσταλλο τῆς θιτρίνας. Ἀρπάξει ἀμέσως μιὰ χούφτα δακτυλίδια καὶ τὰ κρατᾷ ἐπιδεικτικὰ. Χω-ρὶς νὰ κάνῃ καμμιά προσπά-θεια νὰ φύγῃ, ἢ νὰ κρυφτῇ. Περιμένει νὰ τὸν πιάσουν.

Ὁμως ἕνας ἐργάτης ποὺ φορτῶνει ὕλικά σὲ κάποιο ἀ-πὸ τ' ἀσανσέρ, τὸν βλέπει. Καί, ἀρπάζοντάς τον γρήγο-

ρα, τὸν πετάει μέσα στὸ θα-
γονέττο μὲ τὰ τοῦθλα καὶ τὶς
λάσπες.

Στὸ μεταξύ, ὁ περαστικός
κόσμος ἀρχίζει νὰ μαζεύεται
μπροστὰ στὴ σπασμένη βιτρί-
να. Μεγάλη φασαρία καὶ κέ-
κὸ γίνεται...

Ὁ ἐργάτης τραβάει ἀμέ-
σως ἓνα μοχλὸ καὶ πηδαίει κι'
αὐτὸς μέσα στὸ θαγονέττο.
Τὸ ἀσανσέρ ἀρχίζει ν' ἀνε-
βαίνει... ν' ἀνεβαίνει...

Περνᾶν ἔτσι πάνω ἀπὸ ὀ-
γδόντα πατώματα. Ὡσπου
φθάνουν σὲ μιά ταρατσα. Καὶ
πηδοῦν ξέω.

— Σ' ἔσωσα, τοῦ λέει σιγὰ
ὁ ἐργάτης. Δῶσε μου τὰ δα-
κτυλίδια...

Καὶ τοῦ τ' ἀρπάζει μὲ τὸ
«ἔτσι θέλω». Ὦστερα τὸν πε-
τάει πάλι μέσα σ' ἓνα ἄδειο
θαγονέττο τῆς πίσω προσόψε-
ως τοῦ κτιρίου. Καὶ τραβάει
τὸ μοχλὸ γιὰ νὰ τὸν κατεβά-
σῃ σ' ἓναν ἄλλο δρόμο...

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρε-
ται :

— Ποιὸς σοῦπε, θρὲ θλάκκα,
νὰ μὲ σώσης; Δῶσε μου πίσω
τὰ δακτυλίδια. Χωρὶς αὐτὰ
πῶς θὰ μέ... συλλάβουνε;

Ὁ ἐργάτης δὲν καταλαβαί-
νει τὰ λόγια του. Τραβάει ὁ-
μως τὸ μοχλὸ. Καὶ σὲ λίγο
πὸ τὸν οὐρανὸ θρῖσκεται στὴ
γῆ...

Ὁ νᾶνος ξαναγουρίζει ἀμέ-
σως τρέχοντας μπροστὰ στὸ
σπασμένο χρυσοχοεῖο. Πολὺς
κόσμος καὶ ἀμέτρητοι Ἀστυ-
νομικοὶ ἔχουν μαζευτῇ τώρα
ἐκεῖ. Ψάχνουν ὅλοι νὰ θροῦν
τὸν δράστη τῆς θρασυτατης

αὐτῆς ληστείας!...

Ὅμως τίποτα! Κανένας
δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὸν δῇ
γιὰ νὰ περιγράψῃ τὰ χαρα-
κτηριστικά του.

Ὁ Ποκοπικό παρουσιάζε-
ται θαρρετά :

— Τοῦ λόγου μου τυγχά-
νω! δηλώνει στοὺς Ἀστυνομι-
κοὺς. Περικαλῶ, τὸ λοιπόν,
νὰ συλληφθῶ πάραυτα καὶ νὰ
ριφθῶ εἰς τὴν Ψειροῦν.

Κανένας ὅμως δὲν τὸν πι-
στεύει :

— Φῦγε, παληόπαιδο! τοῦ
λένε. Μὴ ζητᾶς νὰ μᾶς κοροϊ-
δέψῃς... Ἄν ἦσουν ἐσὺ ὁ κλέ-
φτης, δὲν θὰ τόλεγεες!...

Ὁ νᾶνος ἐπιμένει:

— Νὰ μὴ χαρῶ τὴ Χουχοῦ-
κα μου! τοὺς ὀρκίζεται. Τοῦ
λόγου μου τυγχάνω ποὺ ἔ-
σπασα τὴ βιτρίνα. Τοῦ λόγου
μου πῆρα τὰ...

Δυὸ ἀστυφύλακες μὲ τὰ
γκλόμπς τὸν διακόπτουν. Καὶ
τοῦ τὶς θρέχουν γερά καὶ ἀ-
λύπητα!

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζε-
ται :

— Ἐ, ρὲ ψυχὴ μου ξύλο!
Μπερντάχι προπολεμικό, ποὺ
λένε!

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια τρί-
βοντας τὰ πονεμένα πισινὰ
του.

Τὴν ἄλλη μέρα εἶναι Κυ-
ριακὴ. Μὰ δὲν πηγαίνει νὰ
ἐπισκεφθῇ τὸν Γκαοῦρ στὴ
φυλακὴ.

— Θὰ μὲ περιμένῃ ὁ μαν-
τράχαλος, μουρμουρίζει. Ὅ-
μως ἐγὼ θέλω νὰ τοῦ κάνω
ἐκπληξί!

.....

Περνάνε μέρες...

Ο νάνος κάνει πολλές α-κόμα απόπειρες για να τον βάλουν στη φυλακή. Όμως όλες τις φορές στέκεται άτυχος! Γλυτώνει από τους αστυνομικούς χωρίς να το καταλαβαίνει...

Όσπου κάποια μέρα τέλος, ή τύχη αποφασίζει να τον βοηθήσει :

Είναι πρωί και περνάει έξω από κάποιο φτωχόσπιτο. Φωνές και φασαρία ακούγονται στο εσωτερικό του...

Ο Ποκοπίκο σκαρφαλώνει στο άνοικτο παράθυρο να δει τι τρέχει...

Και νά: Άντικρύζει έναν γεροδεμένο άντρα που δέρνει αλύπητα μια αδύναμη γυναίκα.

— Δεν ντρέπεσαι θρέ; του φωνάζει ο νάνος.

Εκείνος διακόπτει για μια στιγμή την κλωτσοπατινάδα και ρωτάει :

— Γιατί; Ποιός είσ' εσύ;

— Προστάτης των κουτών και αδυνάτων! του αποκρίνεται σοβαρά.

— Και τί ζητάς;

— Να μη δέρνης τη γυναίκα σου. Είναι άμαρτία να χτυπάς τά... ζωά!

Το αντίρρογο γίνεται έξω φρενών. Παρατάνε τον καυγά τους και τὰ θάζουνε μαζί του :

— Γιατί έπεμβαίνεις στα οικγενειακά μας, θρέ;

Και σηκώνοντας δυο κερκλες του τίς... καθίζουν στο κεφάλι!

Ο Ποκοπίκο γκρεμοσακί-

ζεται από το παράθυρο και τὸ θάζει στα πόδια να σωθῇ...

Άλλά και οι δυο «αγαπημένοι» σύζυγοι θγαίνουν από τὸ σπίτι και τὸν κυνηγάνε, φωνάζοντας :

— Κλέφτης! Κλέφτης ! Πιάστε τον!...

Ένας αστυφύλακας πὸ ἔ-τυχε νὰ περνᾷ, μπαίνει μπροστά στο νᾶνο και τὸν σταματάει...

Ἡ γυναίκα πὸ ἔτρωγε τὸ ξύλο, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Μάλιστα, κύριε Πολισμάνε μου: Πήδησε ἀπ' τὸ παράθυρο στο σπίτι μας γιὰ νὰ μᾶς ληστέψη!

Ο «κατηγορούμενος» διαμαρτύρεται :

— Όχι, κύριε Πολισμάνε μου: Πήδησ' ἀπὸ τὸ παράθυρο στο σπίτι τους γιὰ νὰ τοὺς χωρίσω! Ο κύριος, ἀπ' ἐδῶ, εἶχε μουρλάνει στο ξύλο τῆς Μαντάμ. Τῆς ἄλλαξε τὸν Ἀνανία! Τὴν εἶχε κάνει ὀχτακόσες ὀκάδες!

Ποιός τὸν πιστεύει ὅμως;! Ἔτσι ὁ αστυνομικός τοῦ φοράει τὶς χειροπέδες και μιά και δυὸ τὸν τραβάει στο Δικαστήριο. Κι' ἐκεῖ τὸν καταδικάζουν σ' ἕνα χρόνο φυλακή!...

Ο νᾶνος μουρμουρίζει φιλοσοφικά μόλις ἀκούει τὴν ἀπόφασι:

— Τόσες παληοδοουλειές ἔκαν' ἄδερφέ μου, μὰ φυλακή δὲν μὲ θάζανε... Μόλις ὅμως πῆγα νὰ κάνω «καλό», ὅλο ζούπητος μῆγκα μέσα!...

Μὰ εἶναι εὐχαριστημένος και χαρούμενος. Στὴ φυλακή

πού θά μῆ, θά ξανανταμώση
τὸν ἀγαπημένο του Γκαούρ!..

Κάνει ὅμως τὸ λογαριασμὸ
χωρὶς τὸν ξενοδόχο: Μόλις
τὸν κλειδαμπάρωνουν στὸ
κελλί, μαθαίνει τὰ μαντάτα:

— Ὁ Γκαούρ δραπετεύσε !
τοῦ λένε.

— Ἀμάν! ξεφωνίζει ὁ Πο-
κοπίκο. Κι' ἐγὼ ὁ φουκαρὰς
ἴδρωσα γιὰ νὰ καταφέρω νὰ
μῶ μέσα!...

Καὶ χωρὶς χρονοτριβὴ ζη-
τάει νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸ
διευθυντὴ τῶν φυλακῶν.

— Ἐχῶ νὰ τοῦ πῶ κάτι πο-

λὺ σοβαρό! λέει στοὺς δεσμο-
φύλακες.

Κι' ἐκεῖνοι τὸν παρουσιάζουν.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ ὁ διευ-
θυντής.

Ὁ νᾶνος παίρνει ὕφος θλιμ-
μένο.

— Πολὺ λυπᾶμαι, κύριε διευ-
θυντή, τοῦ κάνει. Μὰ μοῦ εἶ-
ναι ἀδύνατο νὰ μείνω ἄλλο
στὴ φυλακὴ σας...

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπὸν, λαμβάνω τὴν
τιμὴν νὰ ὑποβάλω τὴν... πα-
ραίτησί μου. Μετὰ σεβασμοῦ:

Ὁ Ταξζαν ξεπετιέται σὰν θεριὸ μέσ' ἀπὸ τὸ θάμνο σὶ ἄ-
γριοι ἀραπαδες σκορπίζουν τρομαγμένοι. Τρέχουν νὰ σω-
θοῦν . . .

Ποκοπίκο. Κυνηγός αγρίων
κονίκλων! Γόης φιδιών και
κοριτσιών! Προστάτης των
κουτών και αδυνάτων! Δι-
πλωματούχος Σφάχτης της
Σχολής Καλών Τεχνών! Και
"Αντρακλας δυσθεόρατος, μο-
βόρος κι' ανοιχτόκαρδος! Ό-
λέ!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

Ό θρυλικός Έλληνας της
Ζούγκλας βρίσκεται τώρα —
όπως ξέρουμε — στα χέρια
του γκάνγκστερ Τόμ. Έχει
καταφέρει να τον κρατάει κον-
τά του μ' έναν σατανικό έκ-
βιασμό: Σκότωσε με το πι-
στόλι του πέντε φρουρούς της
φυλακής, φωνάζοντας πώς εί-
ναι ο Γκασούρ. Κι' αυτό, τη
στιγμή που ο γιγαντόσωμος
φυλακισμένος έδραπετε...
"Ετσι όλοι, και η Άστυνομία
ακόμα, πιστεύουν πώς τους
φόνους αυτούς έχει κάνει ο
μελαψός Έλληνας.

"Υστερ' απ' αυτό, βήμα δεν
μπορεί να κάνει πιά από τη
συμμορία των γκάνγκστερ.
Γιατί τότε ο άπαίσιος Τόμ,
ο αρχηγός της, θα τον προ-
δώσει. Και η καταδίκη του θα
είναι τουλάχιστον να πεθάνει
στην ηλεκτρική καρέκλα. "Αν
δεν αποφασιστή να τον κρε-
μάσουν! "Όπως γίνεται σε τέ-
τοιες εξαιρετικές περιπτώσεις
άπεχθών έγκλημάτων!...

Τόν Γκασούρ βέβαια δεν τον
συγκρατεί κοντά στους έκβια-
στές κακούργους ο φόβος του
θανάτου. Ένας Έλληνας δεν

φοβάται τον θάνατο!

Θέλει όμως να ζήσει!... Λα-
χταράει να ξαναγυρίσει στη
μακρινή Ζούγκλα. Να έκδι-
κηθή τον Μάξ "Αρλαν. Τόν
άνθρωπο που η σατανική Τζέ-
ϊν τον έκανε να πιστεύει πως
πρόσβαλε την αγαπημένη και
άγνη συντρόφισσά του. Την
πανώρια Ταταπού...
Να λοιπόν, ποιός λόγος
τον κρατάει κοντά στους γκά
νγκστερ!...

Να λοιπόν, ποιός λόγος
τον κρατάει κοντά στους γκά
νγκστερ!...

Στο μεταξύ, ο άπαίσιος
Τόμ και οι δυο βοηθοί του,
εκπαιδεύουν τον άμοιρο Γκα-
ούρ! Τόν γυμνάζουν στη σκο-
ποβολή με πιστόλι. Και του
μαθαίνουν τη φονική χρήση
του μαχαιριού!...

... ..

Ό νάνος — όπως είδαμε —
ξαναμπαίνει για δεύτερη φο-
ρά στη φυλακή. "Όμως ο Γκα-
ούρ δεν βρίσκεται πιά εκεί.
"Έχει δραπετεύσει με τη βοή-
θεια των τριών γκάνγκστερ.

"Ετσι, ζητάει τώρα κι' αυ-
τός τρόπο να φύγει...

Και νά: Κάποια νύχτα που
ροχαλίζει... ξάγρυπνος ή τε-
ράστια κεφάλια του κατεβάζει
μιά ιδέα. Και τη βάζει άμέ-
σως σ' εφαρμογή:

Παρακαλάει τους δεσμοφύ-
λακες να τον ξαναπαρουσιά-
σουν στο Διευθυντή των φυλα-
κών.

— Κύριε Διευθυντή, του λέει.
Τί μου δίνεις να σου πω το
μέρος που είναι κρυμμένος ο
Γκασούρας;

Έκείνος δείχνει ένδιαφέ-
ρον :

— Πέσ' μου έσυ: Τί θέλεις;
— Δέκα δολλάρια! τοῦ ἀποκρίνεται. Ἀλλά ἂν ἔχης πατηριλίκια, καί στά πέντε συμβιβάζομαι. Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδον!

Ὁ Διευθυντής χαμογελάει:
— Θά σοῦ δώσω χίλια δολλάρια! τοῦ λέει. Κι' ἂν σοῦ φαίνονται λίγα, κλείνουμε καί στίς δυὸ χιλιάδες!

Ὁ Ποκοπικό θυμώνει:

— Εἶσαι πολύ... καρμύρης! τοῦ κάνει. Ἀκόμα δὲν κλείσαμε τὴ δουλειά κι' ἄρχισες τὰ παζάρια! Ἐγώ, τὸ λόγο μου δὲν τὸν παίρνω πίσω. Εἶπα πὼς συμβιβάζομαι στά πέντε... χιλιάδες δολλάρια!

— Σύμφωνοι, τοῦ λέει ὁ Διευθυντής. Πέσ' μου, λοιπόν: ποῦ θά μπορέσω νὰ θρῶ τὸν Γκαούρ;

Καί ὁ νᾶνος τοῦ δίνει τίς οχετικές ὁδηγίες:

— Μόλις βγῆς ἀπ' τὴ φυλακή, θά κόψης δεξιά. Ὑστερα ἄριστερά καί θά φτάσης σὲ μιὰ πλατέα. Ἀπαξ καί φτάσης στὴν πλατέα, θά στρίψης πρὸς τ' ἄπάνω λοξὰ καί θά κατηφορήσης καμμιὰ πεντακοσαριά βήματα... Ὑστερις θά κόψης πρὸς τὰ κάτω καί θ' ἀνηφορήσης καμμιὰ χιλιάδα μέτρα... Ἀκολουθῶς θά στρίψης πάλι δεξιά καί θά θρῆς ἓνα φοῦρνο γκρεμισμένο. Θά κόψης ἀμέσως ἄριστερά καί θά βγῆς σ' ἓνα δρόμο ποῦ προχωρεῖ ἀπέναντι. Θά κᾶνς τότες δεξιά. Μετὰ ἄριστερά καί τέλος ἄριστεροδέξια! Ἐκεῖ θά θρῆς μιὰ μονόρροφη πολυκατοικία. Θ' ἀ-

νέβης στοὺς ὑπόγειο τῆς ταράτσας καί θά σταθῇς μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα. Θά χιυπήσης τρισημίσι φορές. Ὅταν σοῦ φωνάξουν ἔμπρός, θά μπῆς μέσα. Καί θά συλλάβῃς τὸν Γκαούρ! Ἀντιλαβοῦ;
Ὁ Διευθυντής δὲν κατάλαβοῖνε τίποτα.

— Θάρθης μαζί μας, τὸν ζητιάζει. Θά σὲ πάρουμε στ' αὐτοκίνητο νὰ μᾶς δείξης τὸ μέρος. Ἀλλά θά σοῦ δέσουμε ὁμῶς τὰ χέρια...

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρεται:

— Μὲ δεμένα χέρια, θρὲ κουτέ, πὼς θά σᾶς δείξω τὸ μέρος; Ἀεὶ παράτα με, τὸ λοιπόν! Δὲν παγαίνω πουθενῶθεν! Ξύγκι νὰ γίνουμε κι' οἱ... δέκα χιλιάδες δολλάρια τοῦ συμφωνήσαμε!...

Ὁ Διευθυντής τῶν φυλακῶν ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ:

— Ἔστω... Θά σοῦ ἀφήσουμε λεύτερα τὰ χέρια. Ἀλλά νὰ μὴ τὸ σκάσης...

— Μὲ τὰ χέρια θά τὸ σκάσω;! Μεγάλος μπούρδας τυγχάνεις, κι ριε Διεφυνητή μου!...

Ὁ Διευθυντής θυμώνει:

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγώ! Ἄν δραπτετεύσης θά σὲ πυροβολήσω!

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει σιγά, κουνῶντας τὴν κεφάλαι του:

— Βρὲ ἄς καταφέρω ἐγὼ νὰ τὸ σκάσω... Κι' ὕστερις πυροβόλα ἐσὺ μέχρι Δευτέρα Παρουσία!...

Ὁ Ποκοπικό, ὁ Διευθυντής καί δυὸ-τρεῖς δεσμοφύλακες, μπαίνουν τώρα γρήγορα

σ' ένα μαύρο κλειστό αυτοκίνητο... Ο νάνος κάθεται δεξιά και πλάϊ στο σωφέρ...

— Έτσι, βρίσκεται κοντά του για να μπορή να του μιλήσει και να τον οδηγήσει στους δρόμους πρέπει ν' ακολουθήσει...

Αυτό και γίνεται...

Το αυτοκίνητο ξεκινάει κι' ο νάνος μουρμουρίζει:

— Το λοιπόν, κύριε Διεφυντή ξηγημένα πράγματα. Μόλις σ'άς πάω στην κρυψώνα του Γκαούρακα, θά «πέσης» τις... είκοσι χιλιάδες δολάρια που συμφωνήσαμε!...

— Έτσι, φθάνουν κάποτε σ' ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της Νέας Υόρκης...

— Αμέτρητοι άνθρωποι και τροχονόμοι έχουν συγκεντρωθεί εκεί. Σίγουρα κάποιο δυστύχημα θά'χει γίνει. Κάποιος θά'χει σκοτωθεί...

Το αυτοκίνητο των φυλακών σταματάει. Είναι αδύνατο να προχωρήσει άλλο...

— Ο Ποκοπικό κάνει μια ξαφνική κίνηση. Και τους δείχνει άριστερά.

— Νά ο σκοτωμένος! φωνάζει.

— Ο Διεφυντής και οι δεσμοφύλακες γυρίζουν άριστερά για να δουν.

— Ο διαβολεμένος νάνος εκμεταλλεύεται τη στιγμή. Ανοίγει γρήγορα την πόρτα του αυτοκινήτου. Πηδάει προς τα δεξιά και τ'ό θά'ζει στα πόδια. Τρέχει σαν μαύρο ποντικό. Η θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του θροντοκοπάει στην ασφαλτό.

— Ωσπου μπερδεύεται στο

πλήθος του κόσμου. Και χάνεται, μουρμουρίζοντας :

— Κρίμας! Πάνε οι... πενήντα χιλιάδες δολάρια που συμφωνήσαμε να πάρω!

— Ο Διεφυντής των φυλακών και οι δεσμοφύλακες πηδάνε κάτω. Και χαλάνε τον κόσμο για να τον ανακαλύψουν και να τον πιάνουν.

— Τίποτα όμως!... Χαμένος κόπος! Το «πουλάκι», στο μεταξύ, έχει κάνει φτερά!...

— Ο Ποκοπικό είναι πιά λύτερος! Το έξυπνο κόλπο του έπιασε πέρα για πέρα!...

Η ΠΡΩΤΗ «ΔΟΥΛΕΙΑ»!

Και τώρα ως ξαναγυρίσουμε στον Γκαούρ που τον κρατούν έκθιαστικά κοντά τους οι τρεις άπαίσιτοι γκάνγκστερς:

Και νά: 'Η εκπαιδεύει του μελαψού γίγαντα στο πιστόλι και στο μαχαίρι, τελειώνει κάποτε... Τώρα ο αρχηγός Τόμ θά δοκιμάσει τις «έγκληματικές» ικανότητες του υπέροχου Έλληνα, στην πρώτη «Δουλειά».

— Θά π'ας εκεί κι' εκεί, του έξηγεί. Είναι μια μοναχική βίλλα που μένει ένας επικίνδυνος αντίπαλος και θανάσιμος έχθρός μου: 'Ο γκάνγκστερ Σάμ! Ζή εκεί με τη μοναχοκόρη του: την όμορφη Λάντα.

— Και τί θά κάνω σ' αυτή τη βίλλα; ρωτάει άθωα ο Γκαούρ.

— 'Ο Τόμ χαμογελάει άπαίσια :

— “Ό,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός!

— Δηλαδή;

— Νά: Θά πνίξης τὸ γέρο. Θὰ σηκώσης σὲ μιὰ θαλίτσα ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει: Δολλάρια, χρυσάφι, κοσμήματα!... “Όσο γιὰ τὴν Κόρη του, τί νὰ σοῦ πῶ: Νέα εἶναι, ὁμορφὴ εἶναι! Σοῦ εἶπα: Κάνε ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός! Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις.

.....

Ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα ὁ μελαψὸς γίγαντας σκαρφαλώνει μὲ ἄνεσι καὶ πηδάει τὸ μανδρότοιο τῆς μοναχικῆς βίλλας... Φθάνει ἔτσι στὴν κεντρικὴ σιδερένια πόρτα...

Μὲ μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ σπρωξιὰ τὴν ξεθεμελιώνει. Καὶ προχωρεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

“Όμως ὁ θόρυβος ποῦ κάνει φέρνει τρομακτικὴ ἀναστάτωση στὴ βίλλα. Ὁ Σάμ, ἡ Λάντα καὶ οἱ ὑπηρετές πηδοῦν ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους. “Αγριεὶ φωνὲς καὶ ξεφωνητὰ τρόμου ἀκούγονται...

Ὁ γέρο γκάνγκστερ ψαχουλεύοντας στὸ σκοτάδι, θρίσκει τὸ γενικὸ διακόπτη. Τὸν γυρίζει...

Τὸ σπίτι πλημμυρίζει ἀπὸ φῶς...

Ὁ Σάμ, ἀντικρύζοντας τὸν μελαψὸ γίγαντα νοιώθει κρύο ρίγος στὸ κορμὶ του. Μένει ἀκίνητος στὴ θέσι ποῦ θρίσκεται, σάν μαρμαρωμένος! Τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα, ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη, μάτια!

Τὸ ἀντίθετο ἡ Λάντα, ἡ πα-

νώρια μοναχοκόρη του. Αὐτὴ δὲν δείχνει φόβο στὸ ἀντίκρουσμά του. Κυττάζει μονάχα μὲ θαυμασμὸ τὸ πανῶριο μελαψὸ παλικάρι. Καὶ ἡ ἔκφρασί της πλημμυρίζει ἀπὸ ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια σ’ αὐτόν.

“Ετσι, γιὰ λίγες στιγμὲς μένουν ὅλοι ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί.

Πρῶτος ὁ Γκαούρ λύνει τὴ σιωπὴ. Καὶ λέει στὸν Σάμ:

— Ὁ Τὸμ καὶ οἱ δυὸ σύντροφοί του μὲ στέλνουν νὰ σὲ δολοφονήσω. Νὰ σὲ ληστέψω. Καὶ νὰ προσβάλω τὴν τιμὴ τῆς Κόρης σου!... “Όμως ἐγώ, οὔτε δολοφόνος εἶμαι, οὔτε ληστής, οὔτε ἄτιμος! “Εσπασα τὴν πόρτα καὶ μπήκα μέσα γιατί ἂν χτυποῦσα, δὲν θά μοῦ ἀνοίγατε. Καὶ θρίσκομαι, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς εἰδοποιήσω: Ἡ ζωὴ σας κινδυνεύει. Φροντίστε νὰ φύγετε, ἢ νὰ φυλαχτῆτε!...

— Σ’ εὐχαριστῶ, παλικάρι μου! κάνει κακομοίρικα ὁ Σάμ. Ὁ Θεὸς νὰ σ’ ἔχη καλά!...

Ἡ πανέμορφη Λάντα, ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάξῃ μὲ θαυμασμὸ τὸν Γκαούρ, ρωτάει μὲ ἀπορία :

— Φαίνεσαι ἀγνό, τίμιο καὶ γενναῖο παλικάρι!... “Όμως, γιατί δέχεσαι νὰ παίρνης διαταγὲς ἀπὸ ἀνθρώπους σάν τὸν Τὸμ καὶ τοὺς συντρόφους του;

Ὁ γιγαντῶσμος “Ελλenas χαμηλώνει τὰ μάτια.

— Μ’ ἐκθιάζει, ψιθυρίζει. Σὰ νὰ ντρέπεται καὶ ποῦ τὸ

Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος τρέχει μανιασμένος κυνηγώντας νὰ φάσῃ τὴν πυνώρια μελοψῇ Κόρη. Ἡ Ταταμποῦ ὅμως εἶναι πιδ εὐκίνητη ἀπ' αὐτόν.

λέει ἀκόμα. Μὲ φοβερίζει πὼς θὰ μὲ προδώσῃ στὴν Ἀστυνομία.

— Τί ἔχεις κάνει;

— Τίποτα!... Ὅμως μὲ μιὰ σατανικὴ πλεκτάνη κατὰφερε νὰ μοῦ φορτώσῃ πέντε φόνους δεσμοφυλάκων. Ποῦ αὐτὸς τοὺς ἔκανε!... Ἐγώ, τὸ μόνο ποῦ θέλω εἶναι νὰ γυρίσω στὴ Ζούγκλα. Στὴν ἀγαπημένη μου Ζούγκλα!

Ἔτσι, σιγά-σιγά ὁ Γκαοῦρ ἀρχίζει νὰ διηγέται τὴν παράξενη ἱστορία του. Καὶ ὅλα ὅσα τοῦ συμβαίνουν τώρα στὴ

ζωή...

Ἡ Λάντα τὸν ἀκούει μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Καὶ στὴν ψυχὴ της νοιώθει τώρα μεγαλύτερη συμπάθεια γι' αὐτόν.

Μὰ ὁ πατέρας της εἶναι κακός, ὑπουργὸς καὶ καταχθόνιος ἄνθρωπος...

Ὁ Σάμ πάντα εἶχε τ' ὄνειρο νὰ ταξιδέψῃ στὴν ἀπέραντη καὶ ἀνεξερεῦνητη Ζούγκλα. Πίστευε πὼς θὰ μπορούσε ἐκεῖ ν' ἀνακαλύψῃ μεγάλους κρυμμένους θησαυρούς. Νὰ γίνῃ, μιὰ μέρα, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Ἀμε-

ρικής...

Καί μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, κρατάει τώρα στὸ σπίτι τοῦ τὸν Γκαούρ.

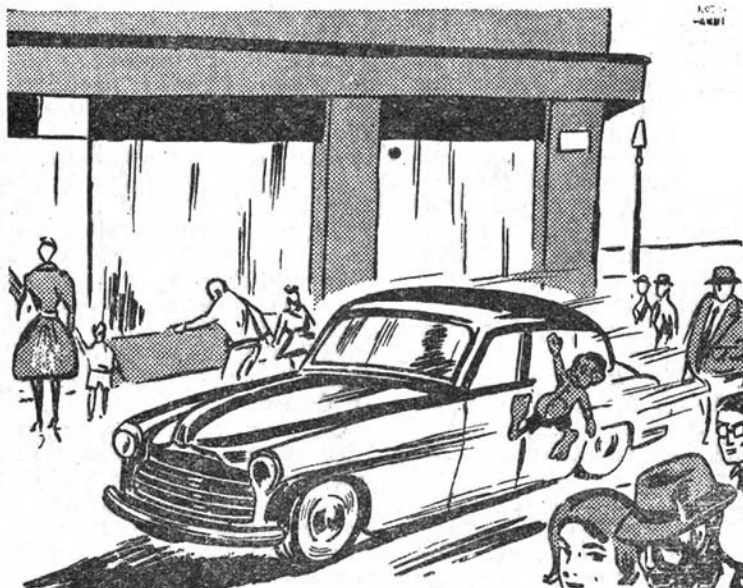
— Αὐριο θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀφρική! τοῦ λέει. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σέ εἶδα, πολὺ σέ συμπάθησα, παλικάρι μου! Θέλω λοιπὸν νὰ σέ βοηθήσω νὰ ξαναγυρίσης στὴν ἀγαπημένη σου πατρίδα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐνθουσιάζεται! Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ πὼς ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἔχει καταστρώ-

σει ἓνα σατανικὸ καὶ καταχθόνιο σχέδιο. Γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποίησιν σὰν ὄργανο στοὺς σκοποὺς του...

Μένει λοιπὸν, μὲ μεγάλη χαρὰ στὴ βίλλα τοῦ Σάμ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πανέμορφη καὶ καλόκαρδη Λάντα εἶναι κατενθουσιασμένη γιὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατέρα της. Ἔχει ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ γιὰ τὸν Γκαούρ ἓνα παράξενο αἶσθημα συμπάθειας... Κάτι σὰν ἀγάπη!

Ὁ Ποκοπίκο ἀνοίγει ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πηδάει ἔξω. Θέλει νὰ μπερδευτῇ μὲ τὸν κόσμον καὶ νὰ ξεφύγῃ . . .

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Τὸ ἄλλο πρωτὶ ὁ Σάμ, ἡ Λάντα καὶ ὁ Γκαούρ, κατεβαίνουν μετὰ τὸ αὐτοκίνητο στὸ λιμάνι.

Ὁ Σάμ — σάν κακοποιὸς ποὺ εἶναι — διαθέτει μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ μέσα στὴν πατρίδα του. Ὑστερα, ἔχει καὶ τὴ δύναμι τοῦ χρήματος!...

Ἔτσι, μετὰ μέσα καὶ δωροδοκίες καταφέρνει γρήγορα αὐτὸ ποὺ θέλει: Βγάζει ψεύτικα χαρτιά στὸν Γκαούρ. Καὶ μπαρκάρουν ἀμέσως ὅλους τοὺς σ' ἓνα μεγάλο θαπὸρι, ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὴ μακρινὴ Ἀφρικὴ!...

Οἱ αὐστηροὶ ὑπάλληλοι τοῦ Λιμεναρχείου ἐλέγχουν μετὰ προσοχὴ τὰ χαρτιά τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ. Τὰ βρίσκουν ...γνήσια καὶ σὲ ἀπόλυτὴ τάξι. Φυσικά, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι εἶχαν πληρωθῇ γερά γιὰ νὰ τὰ φτιάξουν!...

Ὁ Γκαούρ πλέει σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἐπὶ τέλους! Ἐφθασε ἡ εὐλογημένη ὥρα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ λατρευτὴ του Ζούγκλα.

Ἡ καλόκαρδη κι' εὐγενικὰ Λάντα δὲν φεύγει στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Κάθε στιγμὴ νοιώθει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ πὺ πολὺ!...

Καὶ νά: Τὸ καράβι σφυρίζει τώρα βραχνά. Οἱ ναῦτες σηκώνουν τὶς ἀγκυρες. Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ ἔλικες θ' ἀρχίσουν νὰ γυρίζουν. Καὶ τὸ τεράστιο σκάφος θὰ ξεκινήσῃ!...

Ὁμως ἀλλοίμονο!...

Ξαφνικά, τρεῖς ἄντρες μεστολὲς ἀστυνομικῶν ἀνεβαίνουν ἀλαφιασμένοι στὸ κατὰστρωμα τοῦ καραβιοῦ...

Παίρνουν ἰδιαίτερα τὸν Καπετάνιο. Καὶ τοῦ λένε ἐμπιστευτικά:

— Στὸ πλοῖο σας βρίσκειται ἓνας ἐπικίνδυνος κακοποιός. Ἕνας φυγόδικος... Κατὰφερε νὰ περάσῃ μετὰ ψεύτικα χαρτιά... Τὸν λένε Γκαούρ καὶ σκότωσε πέντε δεσμοφύλακες γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ δραπέτευσῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ... ἤρθαμε νὰ τὸν παραλάβουμε!...

Αὐτὸ ἦτανε!... Σὲ λίγο ὁ μελαψὸς γίγαντας κατεβαίνει μετὰ χειροπέδες ἀπὸ τὸ καράβι.

Οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ τὸν σπρώχνουν θάνασσα μέσα στὸ αὐτοκίνητό τους. Μπαίνουν κι' αὐτοί. Καὶ ξεκινᾷ ὁλοταχῶς γιὰ τὴν Ἀστυνομία...
.....

Σὲ μισὴ ὥρα τὸ αὐτοκίνητο σταματᾷ...

Τί παράξενο ὅμως:—Τὸ κτίριο, ποὺ στὴν εἰσοδὸ τοῦ ἔχουν σταθῇ, δὲν εἶναι Ἀστυνομικὸ Τμήμα. Ἀλλὰ μιὰ, γνωστὴ στὸν Γκαούρ, ἐρημικὴ θίλλα...

Οἱ τρεῖς Ἀστυνομικοὶ χαλᾷνε τώρα τὴ μεταμόρφωσί τους... Ὁ γιγαντόσωμος Ἐλληνας τοὺς κυττάζει μετὰ γουρλωμένα μάτια: Εἶναι ὁ ἀπαίσιος γκάνγκστερ Τὸμ καὶ οἱ δυὸ βοηθοὶ του!

Ἀλλοίμονο! Μετὰ τὸ σατανικὸ αὐτὸ κόλπο κατὰφεραν νὰ κρατᾷνε πάλι στὰ χέρια τοὺς τὸν ἄτυχον Γκαούρ!

Μέσα στη βίλλα τώρα, ό
Τόμ κυττάζει μέ λύσσα και
μανία τó μελαφó παλικάρι.
Καί μουγγρίζει σφίγγοντας
τίς γροθιές του :

— Μᾶς πρόδωσες, σκύλε !
Καί θά τιμωρηθῆς ὅπως σοῦ
ἀξίζει!

Ἀμέσως, καί οἱ τρεῖς μαζί
—δεμένον καθὼς εἶναι μέ τίς
χειροπέδες — τόν σπρώχνουν
καί τόν γκρεμίζουν κάτω! "Ε
ται, γρήγορα, τοῦ δένουν μέ
χοντρό σχοινί καί τὰ πόδια...

Τέλος, ἀρπάζουν ό καθένας
τους ἀπό ἓνα θούρδουλα. Τόν
κτυπᾶνε μέ ἀφάνταστη ὀρμή
καί λύσσα.

Οἱ μελαψές σάρκες τοῦ ἄ-
μοιρου παλικαριοῦ σχίζονται!
Ματώνουν!

"Ὅμως καμμιᾶ λέξι δέν
θγαίνει ἀπό τὰ χεῖλια του.
Καμμιᾶ γκριμάτσα πόνου δέν
παραμορφώνει τó πρόσωπό
του!

"Ὡσπου κάποτε οἱ ἀπαίσιοι
θασανιστές κουράζονται καί
σταματᾶνε!

Ὁ Τόμ σκύβει τώρα πάνω
ἀπό τó δεμένο παλικάρι.
Μουγγρίζει ἄγρια :

— Αὐτή τή φορά ἦσουν τυ-
χερός! Οἱ «Ἀστυνομικοί» ποῦ
σ' ἔπιασαν ἦταν... ψεύτικοι.
Πρόσεξε ὅμως καλά: "Αν ξα-
ναζητήσης νά τó σκάσης, θά
σέ παραδώσουμε στήν πρα-
γματική Ἀστυνομία! "Ἐτσι
θά τελειώσουν τὰ θάσανά
σου! Θά ξεκουρασθῆς, μιᾶ
γιά πάντα, στήν ἠλεκτρική
καρέκλα!..

Κι' ἐνῶ διατάζει τοὺς βοη-
θοὺς του νά τόν λύσουν, προσ-

θέτει :

— Σέ λίγες μέρες θά σοῦ
ἀναθέσουμε ἄλλη δουλειά.

Ο ΒΟΘΡΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

"Ας ρίξουμε τώρα καί μιᾶ
ματιᾶ στόν Ποκοπικό...

"Ὅπως θυμόσαστε, τόν εἴ-
δαμε, μ' ἓνα ἔξυπνο κόλπο
του, νά ξεγελάη τó Διευθυντή
τῶν φυλακῶν καί τοὺς δεσμο-
φύλακες. Καί νά δραπετεύη
ἀπό τó αὐτοκίνητό τους!...

"Ἐτσι πανευτυχῆς τώρα ἀ-
ναπνέει τόν ἀέρα τῆς λευτε-
ριᾶς!... "Ὅμως ἐκτός ἀπό τόν
«ἀέρα» αὐτόν, τίποτ' ἄλλο δέν
μπαίνει — ἀλλοίμονο — μέσα
σου.

Γυρίζει ἄσκοπα στοὺς δρό-
μους, ό ἄμοιρος: "Ἀστεγος,
πεινασμένος καί ἀξιοθρήνη-
τος! Ὡς καί αὐτὴ ἀκόμα ἡ,
θρυλικὴ ἄλλοτε, χατζάρα
του ἔχει σκεβρώσει, σάν μα-
γκούρα γεροντίστικη!

— Ὡρες εἶναι νά ξανα-
μπουκάρω στή φυλακή! συλ-
λογιέται μελαγχολικά. Μονά-
χα ἐκεῖ θά βρῶ τή «μάσσα»,
τὴ «ρούφα» καί τὴν «ξάπλα»
μου!

Νά ὅμως ποῦ κάποιο σοῦ-
ρουπο στέκεται τυχερός:

Ὁ ἀρχιγκάνγκστερ Τόμ,
ποῦ γυρίζει στή βίλλα του μέ
τó αὐτοκίνητο, τόν συναντάει
τυχαία. Καί τόν ἀναγνωρίζει.
Γιατὶ πολλές φορές ό Γκαούρ
τοῦ εἶχε μιλήσει γι' αὐτόν.
Καί τοῦ εἶχε περιγράψει τó
σουλούπι του.

Φρενάρει λοιπόν ἀπότομα
πλάι του.

— 'Εσύ είσαι ὁ Ποκοπικό;
τὸν ρωτᾷ.

Ὁ νᾶνος κουνάει θλιθερά
τὸ κεφάλι του:

— Ἴσως... Δὲν ἀποκλείε-
ται. Ἀπὸ τὴν πείνα ξέχασα
καὶ πῶς μὲ λένε!...

Ὁ Τόμ δὲν τοῦ λέει τίποτα
γιά τὸν Γκαούρ. Τὸν ξαναρω-
τάει μόνο :

— Μὲ τὰ πόδια πᾶς; Θέλεις
νὰ μῆς στὸ αὐτοκίνητό μου;

Ὁ Ποκοπικό μουρμουρίζει:

— "Ἄν ἔχη... ραδιόφωνο, εὐ-
χαρίστως!

.....

Σὲ λίγο ὁ ἀρχηγάνγκστερ
παρουσιάζει τὸ νᾶνο στὸν
Γκαούρ.

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρά, οἱ δυὸ
παλhoὶ σύντροφοι, ἀγκαλιά-
ζονται καὶ φιλιῶνται δακρυ-
σμένοι.

Ὅμως, ξαφνικά, ὁ μελα-
ψὸς γίγαντας θγάζει ξεφωνη-
τὸ πόνου :

— "ὦωωωχχχ!

Ὁ Ποκοπικό τοῦ εἶχε κόψει
μιὰ γερὴ δαγκωματιά στὸ...
σθέρκο!

"Ἐξω φρενῶν ὁ Γκαούρ
τὸν ρωτᾷ :

— Γιατί μὲ δάγκωσες, μω-
ρέ;

Ὁ νᾶνος τοῦ ὁμολογεῖ:

— Τί νὰ κάνω, ὁ φουκαράς;
"Ἐχω ξελιγωθῇ στὴν πείνα ἀ-
δερφέ μου!

Κι' ἐπειδὴ ὁ νευριασμένος
γίγαντας τὸν σπρώχνει μὲ τὸ
πόδι του καὶ παίρνει πέντ' - ἔξη
κουτρουβάλες, διαμαρτύρε-
ται :

— Καλὰ ντέεε!... Δὲν φαν-

ταζόμανε πῶς γιὰ ἓνα κομμα-
τάκι... σθέρκο θὰ χαλοῦσες
τὸν κόσμο! Παληοταιγγοῦ-
ναρε!...

Ξεκαρδισμένοι στὰ γέλια
οἱ τρεῖς γκάνγκστερ δίνουν
στὸν Ποκοπικό νὰ φάη ὅσο
θέλει! Καὶ κάνουν γοῦστο
βλέποντας τὴν κοιλιά του νὰ
φουσκῶνῃ σὰν μπαλλόνι ποῦ
τὸ φυσᾶνε!...

.....

Ὁ Γκαούρ νοιώθει τώρα
κάποια παρηγοριά. Ὁ ἀγαπη-
μένος νᾶνος θρίσκει κοντὰ
του.

Μὰ καὶ ὁ «Δυσθεόρατος
"Αντρακλας» εἶναι κατενθου-
σιασμένος.

— Ἀδερφέ μου, Μαντρά-
χαλε, τοῦ λέει. Ἡ θρυλικὴ
χατζάρα μου κοντεύει νὰ πᾶ-
θῇ ρευματισμοὺς ἀπὸ τὴν ἀ-
κινησία!... Τὸ λοιπὸν ἐσύ νὰ
σκοτώνης κι' ἐγὼ νὰ τοὺς
σφάζω, γιὰ νὰ γίνεται ντα-
ραβέρι!

Μὰ καὶ γιὰ ἓναν ἄλλον ἀ-
κόμα λόγο ὁ Ποκοπικό νοιώ-
θει τώρα εὐτυχής: Γιατί θρί-
σκεται ἀνάμεσα σὲ γκάν-
γκστερ. Καὶ φαντάζεται πῶς
θὰ λάβῃ μέρος σὲ καμμιὰ λη-
στεία Τραπεζῆς. Γιὰ νὰ γεμί-
σῃ τίς τσέπες του δολλάρια!

— Ψοφᾶω γιὰ ἡρωϊκὲς πρά-
ξεις! λέει σιγὰ καὶ μὲ καμά-
ρι στὸν Γκαούρ!

Καὶ νά: Τὴν ἄλλῃ μέρα
κι' ὅλας, ὁ φοβερὸς Τόμ, τοῦ
ἀναθέτει νὰ κατέβῃ καὶ νὰ
καθαρίσῃ τὸ θόθρο τῆς βίλ-
λας.

Ὁ νᾶνος, βουτηγμένος μέ-

Ὁ Ποκοπίκο κατεβαίνει στὰ ὑπόγεια θησαυροφυλάκια τῆς Τραπέζης. Καὶ γεμίζει πολλὰ τσουβάλια μὲ δεσμίδες δολ. λαρίων

χρι τὸ λαϊμὸ στὶς ἀκαθαρσί-
ες, παλεύει καὶ ἰδρώνει γιὰ
ὄρες ἀτέλειωτες.

Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή, ἀνα-
στενάζει «ἥρωϊκά» μουρμου-
ρίζοντας :

— "Ε, ρὲ τί τραβᾶμε κι' ἐ-
μεῖς οἱ... γκάνγκοτες!

**Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ!**

"Ας ἀφήσουμε τώρα τὸν
Γκαούρ, τὸν Ποκοπίκο, τὸν
Τὸμ καὶ τοὺς δυὸ βοηθοὺς
του... "Ας παρακολουθήσουμε

τὸν καταχθόνιο Σάμ καὶ τὴ
γλυκεῖα καὶ καλόκαρδη κόρη
του Λάντα.

Μέρες ἀμέτρητες ταξιδεύ-
ουν μὲ τὸ τεράστιο αὐτὸ κα-
ράβι... "Ὡσπου φθάνουν κάπο-
τε στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀ-
φρικῆς. Κι' ἀπὸ κεῖ — μαζὶ
μ' ἓνα μπουλούκι μαύρους ὁ-
δηγούς καὶ χαμάληδες — προ-
χωροῦν γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς
ἀπέραντης καὶ ἀγρίας Ζούγ-
κλας...

Ὅμως ἡ πανέμορφη Λάντα
ἀναστενάζει συνεχῶς θλιμμέ-
νη καὶ ἀπαρηγόρητη. Ἡ καρ-

διά της πονάει αφάνταστα στη σκέψη πώς ο Γκαούρ πιάστηκε από την Αστυνομία, όπως νομίζει. Και πώς θα καταδικαστή σε θάνατο πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα!...

— Ωσπου, τέλος, φθάνουν δολοί στην περιοχή που ζή ο Ταρζάν: ο δοξασμένος "Αρχοντας της Ζούγκλας".

Εκεί ο Σάμ και η Λάντα, μαζί με τους μαύρους δούλους, κατασκηνώνουν κοντά σε μία πηγή. Κάτω από αιώνοβια σκιερὰ δέντρα!

Η άθωα κόρη του γκάνγκστερ θγαίνει το άλλο πρωινό να μαζέψει πολύχρωμα και μυρωμένα αγριολούλουδα...

Έτσι, συναντιέται τυχαία με την πανώρια Ταταμπού. Χωρίς να ξέρη, θέβαια, ποιά είναι.

Κι' οί δυο κοπέλλες πιάζουν την κουβέντα...

Η Λάντα νοιώθει από την πρώτη στιγμή έμπιστοςύνη στη μελαψή Κόρη. Και της ανοίγει την καρδιά της: Της μιλάει για κάποιο πανώριο μελαψό παλικάρι που γνώρισε στην 'Αμερική...

Της λέει ακόμα πώς έχει νοιώσει γι' αυτόν μια μεγάλη αγάπη!... Πώς εκείνος όμως δεν της δίνει καμμιὰ σημασία!... Πώς τ' όνειρο της ζωής του είναι να γυρίση στη Ζούγκλα... Να σπαράξει κάποιον Μάξ "Αρλαν"!...

— Γιατί; Τί του έκανε; ρωτάει τρελλή από αγωνία ή μελαψή 'Ελληνίδα.

— Μά... Νομίζω πώς τον ακουσα να λέη ότι κάποια

Τζέιν του έστειλε μιὰ φωτογραφία. Και σ' αυτήν φαίνεται ο Μάξ "Αρλαν να κρατάη στην άγκαλιά του κάποια γυναίκα: Ταμπού... Ταμπού... Δέν θυμάμαι καλά. Κάπως έτσι την έλεγε...

Και η καλόκαρδη Λάντα συνεχίζει τις αποκαλύψεις:

— Το μελαψό αυτό παλικάρι είχε μπαρκάει μαζί μας στο καράβι... Όμως την τελευταία στιγμή στάθηκε άτυχος: Τρεις 'Αστυνομικοί άνεβηκαν στο κατάστρωμα, τουδεδσαν τά χέρια. Τόν πήρανε μαζί τους!...

Η Ταταμπού παρακολουθεί τις κινήσεις των χειλιών της 'Αμερικάνας, με γουρλωμένα μάτια και τεντωμέν' αυτιά!...

Κι' όταν εκείνη τελειώνει κάποτε, τη ρωτάει θραχνά:

— Πέσ' μου: Μήπως ξέρεις και τ' όνομα του μελαψού αυτού παλικαριού;

— Ναι, της αποκρίνεται ή ανύποπτη Λάντα: Γκαούρ τόν λένε!...

Τρελλή από χαρά ή Ταταμπού άγκαλιάζει την πανέμορφη Λάντα. Και τη φιλάει με άπέραντη ευγνωμοσύνη...

Επί τέλους! Ξέρει τώρα πώς ο αγαπημένος της ζή στη μακρυνή 'Αμερική!...

Εκείνη άκριβώς τη στιγμή φθάνει κι' ο Σάμ. Και μαθαίνει από την Ταταμπού τά καθέκαστα...

Έτσι, καταχθόνιος καθώς είναι, καταστρώνει άμέσως το σατανικό σχέδιό του:

— Καλή μου κοπέλλα, της λέει. Ό αγαπημένος σου Γκα-

οὐρ ἔχει κατηγορηθῇ στήν "Αμερική γιὰ τὸ φόνο πέντε δεσμοφυλάκων... Σίγουρα θὰ καταδικαστῇ τώρα σὲ θάνατο. Καὶ θὰ πεθάνῃ πάνω στήν ἡλεκτρικὴ καρέκλα...

»Ὁ μόνος πού θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ, εἶμαι ἐγώ... "Ὁμως γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζονται πάρα πολλὰ χρήματα! Πρέπει νὰ δωροδοκήσου με μεγάλα πρόσωπα!...

— Μήπως λοιπὸν ξέρεις, ἐδῶ στὴ Ζούγκλα, κανένα μέρος πού νὰ βρίσκονται κρυμμένοι θησαυροί;

Καὶ καταλήγει στήν ἐρώτησι :

»Τότε θὰ πάρω κι' ἐσένα μαζί μας στήν "Αμερική. Νὰ δῇς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια πόσα χρήματα θὰ ξοδέψω γιὰ νὰ σώσω τὸν Γκαοὺρ ἀπὸ τὸ θάνατο!...

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Καὶ ἡ ἄμοιρη Ταταμποὺ πέφτει εὐκόλα στήν παγίδα...

Ὑπόσχεται στὸν ἀπαίσιον Σάμ νὰ τοῦ δείξῃ ἓνα μέρος πού βρίσκονται ἀμέτρητα μεγάλα διαμάντια.

Εἶναι ἡ πρωτόγονη καλύθα τοῦ Νταμπούχ πού τὴν ἔχει στήσει στὰ ψηλά κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου.

Ὁ τρελλὸς αὐτὸς γοριλλάνθρωπος ἔχει τὴ μανία νὰ μαζεύῃ ὅλα τὰ πράγματα πού γυαλίζουν κι' ἀστράφτουν στὰ μάτια του... "Ετσι, ἔχει γεμίσει τὴν καλύθα του μὲ μεγάλα ἀστραφτερά διαμάντια.

Καὶ λογιῆς-λογιῆς ἄλλα ἀτίμητα πετράδια.

"Ὁμως ἡ Ταταμποὺ δὲν τοὺς ὀδηγεῖ ἀμέσως στὸ δέντρο πού βρίσκεται ἡ καλύθα τοῦ Νταμπούχ.

Παρατάει γιὰ λίγο τὸν Σάμ καὶ τὴ Λάντα. Καὶ τρέχει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

"Ἐχει καταλάβει τώρα πὼς τὸ γράμμα πού ἔλαβε τάχα, ἡ Τζέιν ἀπὸ τὴν "Αμερική καὶ πού ἔγραφε πὼς ὁ Γκαοὺρ σκοτώθηκε, ἦταν ψεύτικο. Σίγουρα μονάχη τῆς θὰ ἔδωχε γράψει...

"Ἐχει καταλάβει ἀκόμα καὶ μὲ ποιοὺ τρόπον κατάφερε ἡ Τζέιν νὰ πάρῃ τὴ φωτογραφία πού ἔστειλε στὸ μελαψὸ παλικάρι. Θὰ εἶχε κρυφτῇ κάπου στήν καλύθα τοῦ Μάξ "Αρλαν. Καὶ θὰ τοὺς φωτογράφησε τὴν κατάλληλη στιγμή: "Ὅταν ἡ Ταταμποὺ μάθαινε τὸ θάνατο τοῦ Γκαοὺρ κ' ἔγερνε νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη. Τότε πού ὁ Μάξ "Αρλαν γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσῃ, τὴν ἄρπαξε στήν ἀγκαλιά του...

Καὶ τὴ φωτογραφία αὐτὴ ἔστειλε ἡ σατανικὴ Τζέιν στὸν Γκαοὺρ γιὰ νὰ σπαράξῃ τὴν καρδιά του. Νὰ τὸν κάνῃ νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ Ταταμποὺ δὲν τὸν ἀγαπάει πιά!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα φθάνει τέλος στὴ σπηλιά τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας. "Ἐξω ἀπ' αὐτὴν βρίσκει τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν, τὸν Μπέιμπυ καὶ τὴ Χουχού.

— Κακοῦργα γυναῖκα! φωνάζει στήν Ἀρχόντισσα τῆς

Ζούγκλας. Ξέρω καλὰ τώρα τὰ ἐγκλήματά σου!... Κάποτε ὁ Θεὸς Κράουμπα θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐκδικηθῶ...

Ἀμέσως, γυρίζοντας στὸν Ταρζάν, συνεχίζει:

— Κ' ἐσύ, ἴδιος μ' αὐτὴν εἶσαι!... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἀνεχόσουν τίς πράξεις της. Οὔτε θὰ τίς συγχωροῦσες!

Ἡ Χουχού ἐπεμβαίνει:

— Καλὲ γιὰ σταμάτα, κυρα Τέτοια μου! Σὰν πολλὰ δὲν μᾶς τὰ λές; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Μπέιμπυ τὴ σκουντάει:

— Πᾶψε Χουχού!... Δίκη ἔχει ἡ γυναῖκα!...

Μὰ ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἀφάνταστα ταραγμένη. Ἀδύνατο πᾶς νὰ συγκρατήσῃ τὴ γλῶσσά της. Καὶ συνεχίζει:

— Ὁ ἀγαπημένος μου Γκαοῦρ ζή!... Γρήγορα θὰ γυρίσῃ στὴ Ζούγκλα... Καὶ τότε θὰ δώσετε λογαριασμὸ γιὰ τὰ ἐγκλήματά σας!

Ὁ Μπέιμπυ ζητωκραυγάζει μ' ἐνθουσιασμὸ:

— Ζήτω ὁ Γκαοῦρ!... Ζήτω ωωωωω!

Ἡ κακία Τζέιν τινάζει πρὸς τὸ μέρος του τὸ πόδι της. Καὶ τὸ ἄμοιρο παιδί φθάνει κουτροβαλῶντας πέντε μέτρα μακριά. Ὡσπου τέλος σωριάζεται κάτω.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τρέχει νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Καὶ τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ:

— Καλὲ δὲν στόχω πεῖ, γλύκα μου, νὰ μὴν ἐκδηλώνεσαι; Καλὲ γιατί τὸ φωνασκεῖς πῶς εἶσαι γκαουρικός; Καλὲ κ' ἐγὼ ἀγαπάω τὸν Γκαοῦρ μὰ

δὲν τὸ λέω. Εἶμαι... κρυπτογκαουρική, πού λένε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Στὸ μεταξύ ἡ ἐξαγριωμένη Ταταμποῦ συνεχίζει στὸν Ταρζάν καὶ τὴ Τζέιν πού τὴν κυττάζουν μὲ θανάσιμο μῖσος.

— Ὁ Σάμ, κάποιοις Ἀμερικανὸς πού θρῖσκετ' ἐδῶ μὲ τὴ Λάντα τὴν κόρη του, θὰ μὲ πάρουν μαζί τους στὴν Ἀμερική. Θὰ πάω νὰ φέρω πίσω τὸν Γκαοῦρ... Θὰ τοὺς βοηθήσω ἀκόμα νὰ πάρουν μαζί τους κ' ἕναν μεγάλο κι ἀτίμητο θησαυρὸ! Μονάχα ἐγὼ ξέρω πού βρίσκεται.

Τέλος, γυρίζει μὲ περιφρόνησι τίς πλάτες της καὶ κάνει νὰ φύγῃ...

Ἡ Τζέιν δὲν χάνει στιγμή. Τραβάει ἀμέσως καὶ μὲ λύσσα τὸ πιστόλι της. Θὰ τὴν πυσώ...

Μὰ ὁ Ταρζάν τὴ θλέπει. Καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, τῆς ἀρπάζει τ' ὦπλι σμένο χέρι. Ἐτσι ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ!

Ταυτόχρονα σχεδὸν δίνει στὴν κακοῦργα συντρόφισσά του, τρομερὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ φεύγει περηφάνη καὶ ἀτάραχη! Σὰν γνήσια Ἑλληνίδα πού εἶναι!...

Ἀκούει βέβαια τὸν πυροβολισμό. Καὶ καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ. Ὅμως προχωρεῖ χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω. Δὲν κατὰδέχεται οὔτε νὰ κυττάξῃ!.. Ξέρει πῶς οἱ σφαῖρες τῶν δειλῶν σπάνια θρῖσκουν τὸ στόχο τους!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΚΡΥΦΑΚΟΥΕΙ

“Όταν ή άτρόμητη Ταταμπού ξεμακραίνει καί χάνεται πίσω άπό τίς πυκνές φυλλωσιές της Ζούγκλας, ή Τζέιν κυτάζει άγρια τόν Ταρζάν:

— “Άσχημα έκανες νά μέ χτυπήσης! του λέει. “Έπρεπε νά μ’ άφήσης τή σκοτώσω!.. “Έτσι δέν θά πρόφταινε νά πάη στην “Αμερική. Ούτε νά μάς κουβαλήση έδώ αυτό τόν «Άγριάνθρωπο»!.. “Υστερα μή ξεχνάς καί κάτι άλλο: “Αν αυτή ή «Παληγογυναίκα» πάη στην “Αμερική, θά καθήση καί θά τά πη όλα στους δημοσιογράφους... Θά ρεζιλέψη τō ένδοξο καί τίμιο όνομάς! “Ο Ταρζάν καταλαβαίνει

πώς ή συντρόφισσά του έχει δίκιο. Καί γιά λίγες στιγμές μένει άκίνητος. Βαθειά συλλογισμένος.

Τέλος, καί χωρίς λέξι νά βγῇ άπό τά χείλια του, ξεκινάει άπότομα. “Ακολουθεί τρέχοντας τō μονοπάτι πού πήρε καί ή πανώρια Ταταμπού.

“Έτσι, φθάνει κι αυτός εκεί στην κατασκήνωσι του “Αμερικανού γκάνγκστερ. Κρύβεται με προφύλαξι κάπου. Κρυφα κούει...

Κα νά: ή μελαπή “Ελληνίδα λέει στο Σάμ καί στην κόρη του:

— Θά σάς πάω, τώρ’ άμέσως, στο θεόρατο δέντρο πού έχει την καλύβα του ό τρελλός γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ... “Εσείς θά κρυφτήτε κ’ έγώ θά τόν ξεγελάσω ν’ άπομακρυνθῇ άπό τō δέντρο

του... “Έτσι, θά μπορέσετε νά σκαρφαλώσετε πάνω καί νά πάρετε τ’ άτίμητα διαμάντια του!... Σ’ αυτόν είναι άχρηστα... “Ενώ έμείς, θά μπορέσουμε μ’ αυτά νά σώσουμε άπ’ τō θάνατο τόν Γκαούρ...

»“Υστερα — όπως συμφωνήσαμε — θά μέ πάρετε μαζί σας. Καί θά ξεκινήσουμε άμέσως γιά την “Αμερική!...

“Ο Σάμ πετάει άπό τή χαρά του:

— Ναί, ναί!.. Είμαστε σύμφωνοι! Θά κάνω ό,τι θέλεις εσύ!... Καί τō κεφάλι νά μου πῆς νά κόψω θά τō κόψω!..

“Ο Ταρζάν, πού παραμονεύει δέν περιμένει ν’ άκούση περισσότερα!...

“Έτσι, βγαίνει άθόρυβα άπό την κρυψώνα του. Καί τō θάζει στα πόδια... Τρέχει καί φθάνει, πρώτος αυτός στο δέντρο του Νταμπούχ.

“Ο γοριλλάνθρωπος βρίσκει τα ξαπλωμένος κάτω. Πλάϊ στον κορμό του.

— Νταμπούχ, του λέει. Σε λίγο θάρρη ή Ταταμπού νά σε ξεγελάση... “Ενας κακός λευκός θέλει ν’ άρπάξη τ’ άστραφτερά διαμάντια πού έχεις στην καλύβα σου.

“Ο γοριλλάνθρωπος δέν πιστεύει στα λόγια του Ταρζάν. Καί άγριεύει πού τόν άκούει νά του κατηγορή την άγαπημένη του Ταταμπού. “Ωσου σέ μιá στιγμή πετιέται όρθός καί χύνεται νά τόν κατασπαράξη...

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας τρέχει σάν τρελλός! Καί σάν άπό θαύμα καταφέρνει νά μήν

πέση στά τρομερά τριχωτά χέρια του ανθρωπόμορφου θεριού. 'Ο Νταμπούχ τὸν χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του. Παύει σὲ λίγο νὰ τὸν κυνηγά. . .

"Ὁμως ὁ Ταρζάν ξαναγυρίζει πίσω ἀπὸ ἄλλα λοξὰ μονοπάτια πού ξέρει. Καὶ κρύβεται κάπου σὸ θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ. Θέλει νὰ παρακολουθήσῃ νὰ δῇ τί θὰ γίνη. . .

Στὸ μεταξὺ ὁ γοριλλάνθρωπος ἔχει σκαρφαλώσει στὴν καλύβα του.

Καὶ νά: Σὲ λίγο ἀνάλαφρο ποδοβολητὸ φθάνει στ' αὐτιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ ἀπὸ τὸ θάμνο πού ἔχει κρυφτῇ βλέπει τὴν Ταταμπού νὰ πλησιάζῃ.

Πίσω της καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀκολουθοῦν ὁ Σάμ, ἡ Λάντα καὶ μερικοὶ ἀραπάδες. . .

"Ὅλοι αὐτοὶ κρύβονται κάπου κοντὰ στὸν Ταρζάν. Μονάχα ἡ μελαψὴ Κόρη προχωρεῖ μέχρι τὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου. Καὶ φωνάζει:

— Νταμπούουουχ! . . . Νταμπούουουουχ! . . .

"Ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος κατεβαίνει ἀμέσως χαροῦ μενος. Καὶ γονατίζοντας, γιὰ νὰ φθάσῃ, τῆς γλείφει σὰν σκυλὶ τὰ χέρια.

"Ἡ Ταταμπού ἀρχίζει τώρα νὰ τοῦ μιλάῃ. "Ἐνῶ, σιγά - σιγά καὶ μὲ τρόπο ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ δέντρο. Καὶ ὁ Νταμπούχ, φυσικά, ξεγελιέται καὶ τὴν ἀκολουθεῖ. . .

"Ὁ γκάνγκστερ Σάμ κι οἱ

ἄλλοι ξεθαρρεύουν τώρα. . . Βγαίνουν ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τοὺς κ' ἐτοιμάζονται νὰ σκαρφαλώσουν σὸ θεόρατο δέντρο. Ν' ἀρπάξουν τὰ μεγάλα καὶ ἀτίμητα διαμάντια τοῦ γοριλλάνθρωπου.

"Ὁ Ταρζάν ξεπετιέται ἀπὸ τὸ θάμνο. Εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή νὰ ἐπέμβῃ καὶ ν' ἀντιδράσῃ.

Καὶ νά: Βγάζει τὴ φοβερὴ κραυγὴ του. Χύνεται μὲ τὸ μαχαίρι πάνω τοὺς.

Οἱ μαῦροι δοῦλοι σκορπίζουν ἀμέσως κατατρομαγμένοι. . .

"Ὁ Σάμ καταλαβαίνει τὸν κίνδυνο καὶ ἀρπάζοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ Λάντα τρέχει νὰ τῇ σώσῃ. Νὰ σώσῃ βέβαια καὶ τὸ δικό του τομάρι!

"Ὁ μανιασμένος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς κυνηγάει σὰν πεινασμένο θηρίο! "Ὁμως ἡ ἄγρια θλάσπη σὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι πολὺ πυκνὴ. Καὶ γρήγορα τοὺς χάνει ἀπὸ τὰ μάτια του. . .

"Ἐτσι, ἄπρακτος, παίρνει πάλι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τραβάει ἀργὰ γιὰ τὴ σπηλιά του. . .

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

"Ἡ Ταταμπού ὅμως, τί ἀπέγινε;

Τὴν εἶχαμε δεῖ νὰ ξεμακραίη μὲ τρόπο, κουβεντιάζοντας τάχα μὲ τὸν Νταμπούχ.

Καὶ νά:

Ξαφνικά ἀκούει τὴν κραυγὴ τοῦ Ταρζάν. . .

Είναι ή στιγμή που ό "Αρχοντας της Ζούγκλας χύνεται πάνω στον Σάμ και στους μαύρους του.

Η μελαψή Έλληνίδα ανησυχεί. Καί παρατώντας τον γοριλλάνθρωπο, τρέχει κοντά στο θεόρατο δέντρο.

Όμως ό Νταμπούχ νομίζει πως ή πανώρια Κόρη θέλει νά τον έγκαταλείψη. Πώς δέν τον... αγαπάει πιά.

Έτσι, τον ξαναπιάνει ή φοβερή τρέλλα του. Καί τρέχει ξωπίσω της. Κυνηγάει νά την πιάση. Νά τή σπαράξη!...

Ταυτόχρονα καί καθώς προ

χωρεί ούρλιάζει άπαίσια.

Η Ταταμπού καταλαβαίνει τον κίνδυνο. Καί τρέχει όσο πιό γρήγορα μπορεί για νά σωθή. Θέλει καί νά προλάβη τον Σάμ καί την Κόρη του. Άλλοίμονό της αν τους χάσει!... Πώς θα μπορέση νά πάη στην Άμερική; Πώς θα συναντήσει τον αγαπημένο της Γκαούρ;

Ό τρελλός γοριλλάνθρωπος την παρακολουθεί πάντα. Μά σαν πιό δυσκίνητος δέν κα ταφέρνει νά την φθάσει. Έτσι ξεμακραίνει αρκετά...

Ξαφνικά ή Ταταμπού βλέ-

Πίσω γκανγκστεράκια καί σά; έρανα! τους φωνάζει ό νάνος, άνεμίζοντας τη σκουριασμένη χατζάρα του.

λίγο, στο βάθος του θαμπού δρίζοντα...

“Έτσι, και με θουρκωμένα μάτια, ή πανώρια Κόρη παίρνει το δρόμο του γυρισμού...

Θά σκαρφαλώση και πάλι, μονάχη και πονεμένη, στην κορφή του περήφανου κ' έρημου βουνού. Του βουνού του άγαπημένου της Γκαούρ!...

ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Και τώρα, καιρός είναι να ξαναγυρίσουμε πάλι στη μακρινή Αμερική...

Ο Γκαούρ και ο Ποκοπικό — όπως ξέρουμε — βρίσκονται τώρα στην ύπηρεσία του αρχιγκάγκστερ Τόμ.

Ο νάνος δείχνει μεγάλη διάθεση να γίνει κι αυτός ένας «καθώς πρέπει» γκάγκστερ, όπως λέει. Και μια νύκτα ψιθυρίζει κρυφά στον Γκαούρ.

— Πρέπει ό μπάρμπα Τόμ, κι' οί Τόμηδες του, ν' αποχτήσουνε έμπιστοσύνη σ' έμάς. Μονάχα έτσι θα καταφέρουμε να τούς τó σκάσουμε!...

Και νά : Η πρώτη «δουλειά» που παίρνει μέρος ο Ποκοπικό, είναι μια διάρρηξη Τραπεζής.

Από ωρίς, ο νάνος, μπερδεύεται με τόν κόσμο και μπαίνει στην Τράπεζα. “Υστερα κρύβεται άπαρατήρητος σ' έναν ντενεκέ σκουπιδιών. Και σκεπάζεται με τά σκουπίδια άναστενάζοντας:

— “Ε, ρε τί τραβάμε κ' έμεις οί... Γκάγκστερς!

“Έτσι, στή... ρωμαντική

αυτή κρυψώνα του, περιμένει ύπομονετικά. Μέχρι που θραδειάζει... Μέχρι που ή Τράπεζα κλείνει και οί υπάλληλοι φεύγουν...

“Ένας μονάχα νυκτοφύλακας μένει...

Ο νάνος θγαίνει τώρα άπό τόν ντενεκέ. Τινάζεται άπό τά σκουπίδια, κρύβεται κάτω άπό τά γραφεία και παρασταίνει τó φάντασμα...

Κάνει τη φωνή του θαθεία σά να θγαίνει άπό τάφο! “Από στόμα θρυκόλακα. Και μουγγρίζει:

— “Ε, νυχτοφύλακαα!... Τά ψωμιά σου τελειώσανεεε! Του λόγου μου είμαι ό Χάροος!... “Ηρθα να στραμπυλήξω την ψυχάρα σου σου!...

Ο φύλακας τρομοκρατείται και παρατώντας τη φρούρησι της Τράπεζας, άνεβαίνει τη μεγάλη σκάλα. Και θγαίνει τρέχοντας στην Ταράτσα. “Ενώ ταυτόχρονα σταυροκοπιέται και ξορκίζει τó δαίμονα!...

Λεύτερος τώρα ό Ποκοπικό ψαχουλεύει στο ταμπλώ τά κλειδιά. Και άνοίγει, μ' ένα άπ' αυτά τó υπόγειο θησαυροφυλάκειο.

“Εκεί αντικρύζει άμέτρητα σακκιά γεμάτα άπό δεσμίδες δολλαρίων.

“Αμέσως, αρχίζει ν' άνεβάζη ένα - ένα σακκί και νά τά ρίχνει στόν Τόμ και στούς συντρόφους του. Πού τόν περιμένουν κάτω άπό κάποιο παράθυρο.

— “Αειντε και σέ καλή με-

ριά! τούς φωνάζει σιγά.

Οί γκάνγκστερ έχουν συγκεντρώσει στο άμαξι τους πάνω από μισή ντουζίνα σακκιά, όταν θαρειά θήματα αστυνομικών ακούγονται να πλησιάζουν:

‘Ο Τόμ και οί βοηθοί του τρέμουν μη χάσουν τὸ θησαυρό τους... Καὶ παρατῶντας τὸν Ποκοπίκο μέσα στὴν Τράπεζα, πηδᾶνε στ’ άμάξι καὶ ξεκινᾶνε. “Ετσι, τρέχοντας με άφάνταστη ταχύτητα, φθάνουν σὲ λίγο στὴν έρημικὴ βίλλα τους...

‘Ο Γκαούρ πὸ τούς περιμένει ἐκεῖ, ἀνοίγει τὴν αὐλόπορτα καὶ ἀρχίζει νὰ ξεφορτώνη τὰ πολύτιμα σακκιά.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπίκο; ρωτάει ἀνήσυχος.

— Τὸν ἀφήσαμε στὴν Τράπεζα! μουρμουρίζει ὁ Τόμ. “Αν περιμέναμε νὰ τὸν πάρου με, θὰ μᾶς πιάνανε!...

— Κι ἂν τὸν πιάσανε;! κἀνει σὰν τρελλὸς ὁ μελαψὸς γίγαντας. Κι ἂν τὸν σκοτώσανε;! Θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσω νὰ τὸν σώσω!...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ φύγῃ...

Γιατὶ ταυτόχρονα σχεδὸν τὸ καπάκι τοῦ πόρτ μπαγκάζ ἀνασηκώνεται. Κι ἀνάμεσα ἃ

πὸ τὰ σακκιά ποῦ θρῖσκοντ’ ἐκεῖ, μιὰ θαρειά καὶ ἀγέρωχη φωνὴ φθάνει στ’ αὐτιά του:

— Περιπτόν, ἀδερφέ μου!... ‘Εδῶ εἶμαι κ’ ἐγώ!...

.....

Σὲ λίγο τὸ κλεμμένο χρῆμα ἔχει σχηματίσει σωστὸ θουνὸ πάνω σ’ ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ τραπέζι. Οἱ γκάνγκστερ θὰ κάνουν τώρα τὴ διανομὴ τοῦ θησαυροῦ.

‘Ο Ποκοπίκο τραβάει τὴ χατζάρα του:

— Στὴν πάντα, μάγκες! τούς φωνάζει. ‘Η μερίς τοῦ λεόντου ἀνήκει σ’ ἐμένα!

“Ενας ἀπὸ τούς βοηθοὺς τοῦ Τόμ τινάζει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὰ πσιναὰ του! Καὶ ὁ τρομερὸς νᾶνος κολλάει στὸν τοῖχο.

— ‘Αμάν, κλωτσιὰ, ἀδερφέ μου! Οὔτε... γάϊδαρος νᾶσουν! ξεφωνίζει θαυμαστικὰ καὶ πονεμένα.

‘Ο Γκαούρ θυμώνει ἀφάνταστα. Καὶ σφίγγοντας τὴ σιδερένια γροθιά του, δίνει ἓνα τρομακτικὸ κτύπημα στὸν γκάνγκστερ... Κι αὐτὸς, κολλάει με μεγαλύτερη ὁρμὴ στὸν τοῖχο.

‘Ο Ποκοπίκο μένει ἱκανοποιημένος:

— Τώρα είμαστε πάτσοι! λέει στὸν γκάνγκστερ. Καὶ νᾶσ' εὐχαριστημένος πού τὴ γροθιά τὴν ἔφαγες ἀπ' τὸν Γκαουράκο!... Καθότι τοῦ λόγου μου ἔχω... βαρὺ χέρι καὶ δὲν θὰ γλύτωνες φουκαρά μου!...

Ὁ ἀρχιγκάνγκστερ Τὸμ χωρίζει τὰ κλεμμένα χρήματα σὲ πέντε ἴσια μερίδια: Ἕνα γι' αὐτόν. Δυὸ γιὰ τοὺς βοηθοὺς του. Καὶ ἄλλα δυὸ γιὰ τὸν Γκαουρ καὶ τὸν Ποκοπίκο.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν δέχεται τὸ δικό του μερίδιο:

— Εὐχαριστῶ, μουρμουρίζει. Δὲν μοῦ χρειάζονται κρατῆστε τα ἑσείς!...

Τὸ ἴδιο κάνει κι ὁ νᾶνος... Ὅμως αὐτὸς παίρνει ὕφος βαρὺ καὶ σέρτικο. Καὶ τὴν ἄρνησί του τὴ σερβίρει σ' ἓνα πρὸ χειρο στιχάκι:

*«Μὲς' τὴ μαγκιά γεννήθηκα
κι ἀπὸ πατέρα μάγκα!
Καὶ στὴ ζωὴ περιφρονῶ:
τὸ χάρο καὶ τὰ φραγκὰ!»*

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἔκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σφ. — Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γοφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγέλαι
εἰς τὸν Ἐκδότην

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 49

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ δλό-
κληρῇ τὴν Ἑλλάδα τὸ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟ τεύχος τοῦ
«Γκαοὺρ Ταρζάν» μὲ τὸν τίτλο :

ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Εἶναι ἡ καλύτερη περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὅσες
ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ.

— Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Ποκοπίκο μπαρκάρουν σ'
ένα καράβι γιὰ τὴν Ἀφρική.

— Ἡ τρομακτικὴ φουρτούνα καὶ τὸ ναυάγιο τοῦ
πλοίου! — Ἀπίστευτες περιπέτειες στὸ ἐξωτικὸ
νησί!

Κ Α Ν Ε Ν Α Σ

δὲν πρέπει νὰ μείνει χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ

"ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ,"

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ.

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέας ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694